

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

— Eyvaaah... Bizden yardım istemeden kurtuldu !...

2 AY ARA İLE 2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

CEM'AN

6.000.000

29 Aralıkta:

4 MİLYON

1 TALİHLİYE 6 DAİRELİ
BİR APARTMANIN TAMAMI

34 TALİHLİYE
34 APARTMAN DAİRESİ

4 ADET 100.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
150 ADET 1.000 LİRA

ve 18.300 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

* 4 Milyon liralık büyük senesonu çekilişine katılmak için 28 EKİM tarihine kadar Türkiye İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 29 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

7 Martta:

2 MİLYON

20 TALİHLİYE
20 APARTMAN DAİRESİ

2 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
100 ADET 1.000 LİRA

VE
10.000 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

** 2 Milyon liralık 1962 yılının ilk zengin çekilişine katılmak için tasarruflarınızı 5 OCAK tarihine kadar Türkiye İş Bankasında toplama-ya devam ediniz.

Türkiye İş Bankası... Daima daha fazla...

Daima en fazla ikramiye veren Bankadır.

TÜRKİYE

BANKASI

AKBA

Yeni Hükümet!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Şelçuk, Baba Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 18

30 Kasım 1961

YIL : 38

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

YENİ hükümet kuruldu. Önce, göğüs dolusu bir ooooh!.. Sonra?.. Sonra göğüs dolusu bir aaaah!..

Birincisinde haklıyız: Bir buçuk yıllık ihtilâl idaresinin, sıcacık koltuklarını, seçilmiş bir Meclis hükûmetine bırakması, başlı başına sevinmeğe değer. Hele bu hükûmetin başında, adı dünyaya güven verici bir bayrak adam bulunursa...

İkincisinde de haklıyız: Yeni hükûmete, Refik Saydam'ın A dan Z ye kadar bozuk düzenini aratacak bir düzensizlikler koleksiyonu bıraktığımız için..

Parmağını nereye dokunduracak bu iktidar?.. Memleket dâvaları, şairin «fağfur kâsesi» nden farksız: Bir dokun, bin ah dinle!

Önce topraktan başhyalım: Halk Partisinin eski Tarım Bakanı Cavit Oral dostumuz, şimdi Adalet Partisi kontenjanından yine eski koltuğunun sahibidir. Ne yapacak acaba?.. On yıl önce «Dünyanın buğday satan dördüncü memleketiyiz» diye övünürken, şimdi ekmeklik buğdayını Amerika'dan istiyen bir çoraklık içindeyiz. Şehirler, yorganını sırtlamış çift bozanlarla dolu... Bu, tarım dâvamızın, hem benim bilgime, hem bu sütunlara sığmayacak binbir derdinden biridir ancak.

Millî eğitim mi?.. Caddeler, Üniversite kapılarında yüzgeri edilmiş gençlerin sessiz yığınlarıyla tıkanıyor... Aman diyoruz, Edirne'ye bir Üniversite!.. Aman diyoruz, Adana'ya bir Üniversite!.. Sanki Doğudaki,

sanki İzmir'deki, sanki, evet efendim, sanki İstanbul'daki Üniversite olmuş da...

Diyelim ki, bir masal mucizesi yarattık: Binalar bulundu, profesörler bulundu, laboratuvarlar bulundu... E, bu Fakülteler dolusu gence, yarın, hayal ettiği ekmeği verecek iş kapısı nereden buluncak?

Kaldı ki, Eğitim dâvamız, Üniversiteye gremiyen çocuklarımızın sessiz yürüyüşünden çok ayrı, temelden çatısına kadar yıkılıp yapılmak isteyen bir mesele, bir millî mesele, hattâ bir millî savunma meselesidir. Bu da ne benim kalemime sığar, ne de bu sahifeye!

Sağlık mı?.. Kısacasını, günlük gazetelerimizin son yayınlarından alalım: Türkiyemizde, her yüz vatan-daşın ikisi veremli imiş... İyimsen bir hesapla altı yüz bin kişi!.. İlaçsız köy mü?.. İlaçsız bucak mı?.. İlçelerimizin çoğunda, henüz, eczahane değil, ecza dolabı yoktur.. Sağlık memuru yoktur.. Ebe yoktur!

Ticaret mi?.. Şöyle bir Bankalar caddesinden geçiniz: Dükkân kapılarında kaldırımlara taşmış Japon malı bisikletler!.. Şöyle bir İstiklâl caddesinden geçiniz: Avrupa döküntü incikler, boncuklar... Sonra?.. Roman değil, hikâye değil, mektep kitabı basacak kâğıt yok!.. Bu, bizim ithalat rejimimiz... Bir de ihracat rejimimiz var, değil mi?.. Aman susayım... aman duyduklarımı söylemiyeyim.. aman açtırmayın ağzımı!..

Sanayimiz mi?.. İşte dördüncü kâğıt fabrikasını da kurduk: Tüylü kâğıt modası bizim icadımızdır, peh, peh, peh!.. Dokuzyüz bin liraya Devrim marka iki otomobil de imal ettik... Ona da peh, peh, peh!.. Hele şeker fabrikalarımız?.. Nasreddin Hoca'nın dostlar alışverişte görsününden beter!.. Ona peh, peh, peh bile azdır, poh, poh, poh!..

Dışişlerimiz mi?.. Bilmem ki, ne söyleyim?.. Dünyadaki milletler topluluklarına bakınız: Araplar mı?.. Galiba onbir devlettir... Afrikalıları mı? Galiba yedi devlet... İngilizler, malûm: İmparatorluk camiası hâlâ zarif kraliçelerin taçlı gölgesi altında... Avrupa öyle... Amerika, yanılmıyorsam bayrağında elli yıldız taşıyor... Söyleyiniz bana: Yeryüzünde bizden yalnız kim var?..

İçişlerimiz mi?.. Şeyhlerle, dedelerle, ağalarla hâlâ Anayasa ilkeri dışında yaşayan illerimiz var. Dün, dağlarımızda eşkiya yoktu, bugün şehirlerimizde eşkiya var. Dün, köyde çarşaf yoktu, bugün başkentte çarşaf var. On yılda, Atatürk sonrası Türkiye, Atatürk öncesi Türkiye'ye dönmüştür.

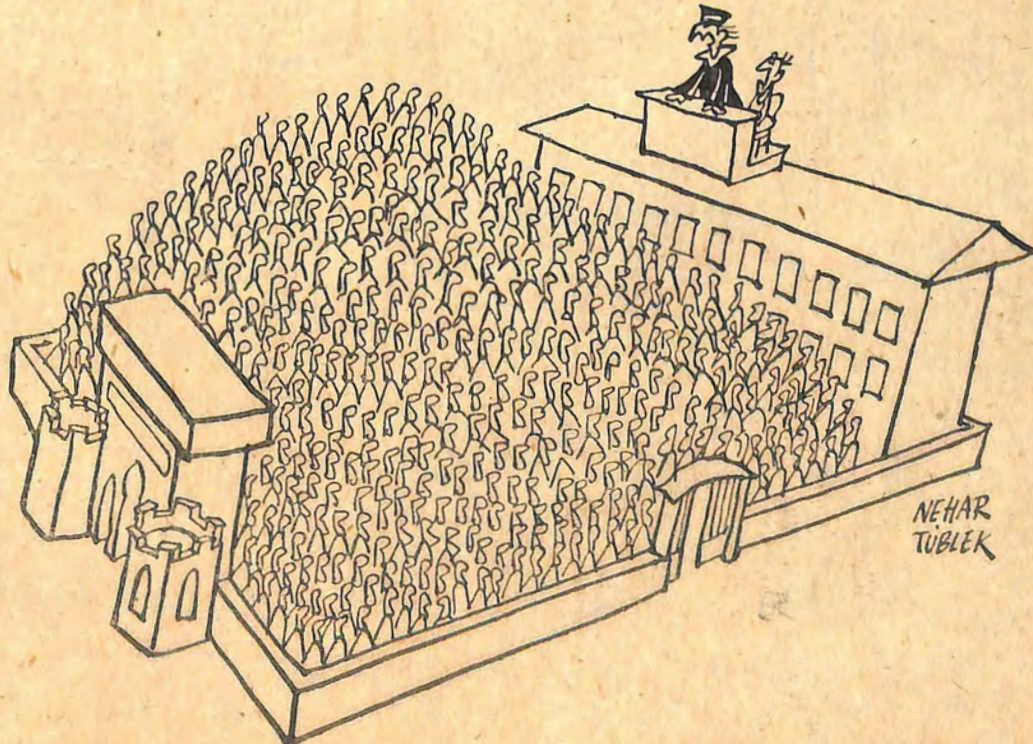
Şimdi, içimiz ümitlerle dolu, bütün iyimserliğimizle gözlerimizi bir adama dikmiş bekliyoruz... O demokrasi fedaisi tek adamımız da yetmiş sekiz yaşında!

Nasıl göğüs dolusu bir ooooh'dan sonra göğüs dolusu bir aaaah çekmiyeyim? Nasıl? Nasıl? Nasıl?

20 Kasım 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hiç bir lise mezunu açıkta kalmıyacak... (Gazeteler)

Fakültede ilk ders!...

PAVİYONDA STRİP-TİZ

Çok sayın Genel Başkanlığımıza

Zata mahsus

ZATINIZA bu mektubu ne gader büyük bir teessür ve vicdan azabı içerisinde yazmış olduğumu ağınatınak isterken duyduğum derin ızdırabı yüzde yüz ifade etmekten mecburi olarak uzak bulunduğumu arziderim.

Bendeniz Gastomonu ilinin Devrekânı ilçesinin ilçe başkanı Rıza oğlu 336 doğumlu Tahl Keleşoğlu, yüm. 1961 yılının 15 ekim ayında icra olunan seçimlerde partimize büyük zafer sağlamakla şeref duyarım. Bu şerefli ilçemizde üç argadaş gendi aramızda taksim idip, ancak bu şeref ile yaşamakta olduğumuzu ve ecdadımızdan bize yadigarı galan anançlerimize bağlı olarakta yaşamıya devam ettiğimizi saygılarımızla bildiririm.

Sayın Genelbaşanım!..

Bizler Devrekânı'de seçimi gandanıktan sonrası, helbette en büyük bayramımızı gutlamak ve artık bu melmekte milli iradedden gayrı bir irade olamayacağımı ispat etmek için senelerce çalışıp bu neticeyi elde ettikten sonra, lâaaavik cumhuriyet ülkelerine bağlı galaraktan, felekten bir gece çalalım didik ve bizim ilçe teşkilâtından Musa oğlu Kâzım Kakmacı, Halil oğlu İncep ve İsmail oğlu Bitli Hamza ve bir de bendeniz olduğum halde, bövük zaferimizi gutlamak için İstanbul'a gelerekten iki üç gün galıp hem eğlenerek, hem de turistik istifade bulunaraktan gezmek üzere İstanbul'a vardık.

Sirkeci'nin en löküs otellerinden birisine sandıklarımızı goyup, gendimize minasip birer oda da kiradıldıktan sonram, berbere gidip birer de traş olaraktan ve otelciye boyunca bağlarımızı sıkıca bağlatıp hüsosi taksi ile Beyoğlu'na çıkaraktan ilk siftah birer güççük şişe anzorot ile balık yimeği yemek üzere girdiğimiz ahçı dükkânında hangi partiden olduğumuzu gatiyen söylemeyip parti nufusunu kötüye gullanmayıp mütefekiren seyyahat ettiğimizi söyledim. Ahçı tükkanının karsunu eyl bir genç olup nazık ve kibar muamele iderek ve temiz çatalların bize yemek virerek her türlü şükran vecibelerini yerine getirmiş bulunmaktadır.

Melmeketin bünyesinde türüzümün ehemmiyetini gayet eyi bilen bu karsun, bizim İstanbul'a yeni geldiğimizden istifade iderek bize eyl yollar ve eğlenceler göstermek için, Taksim'den aşâ tarafta, papyon didikleri garanlık bir gayfe tükkanına giderekten fiski içkisinden içerekten, gayetle güzel kadınlar bulunduğunu ve bunların iskilipsiz oyunu diyerekten Gonyanın oturak oyunlarından oynadıklarını söyleyip o tükkanın edresini de bir kâhita yazarak bize virdi.

Biz o garanlık yere vardığımızda, güççük siselerimizi bir tamam içmiş olup sırf İsmail oğlu Bitli Hamza'nın şisesinde az bir şey anzorot galmış idi. Onu pantul cebine goyup içeri girdiğimizde garanlıkta bir masanın tekine oturup birer bardak fiski içgisinden sınırladık. Aynı bi-

zim tahta kehlesinin lezzetinde olup bahalı bir içki olmakla beraber milli iradeyi tecelli ittiren bizlere çok gö ülmemesini candan irica iderim.

Paradan yana bir sıkıntımız olmadıgından kelli, birer fiski içkisi daha sınırlıyarak keyfimize keyif garmak için bir de pilâki sınırladığımız sırada, çalgı takımının yanı başından bir gadın çıkarak masaların orta yerine geldi. Gadın, iptida eyice ne süslenmişti. Emme sonradan palatosunu çıkarp mızıkayınan oynamıya başladı. Daha sonrası, enterisini de çıkardı. Enterisinin altındaki nakışlı fistanını da çıkardı. Ondansonracığıma iç çamaşırlarını da çıkarmıya başladı.

Sayın Genelbaşanım!..

Ondan öteyanını ağınatmıya utancından gırgırmızı olaraktan ehemmiyetle devam etmek isterim...

Gadın, erkeklerin o tasında, ince çoraplarını da çıkardı. Üzerinize âfiyet, meme torbasını da çıkardı. On-

ADNAN VELİ

dan sonracığıma donunu da çıkardı. Gönüslerinin uçlarına birer dene yaldız yapıştırıyormuş. Bu garının ecnebiye garısı olduğu besbelli olmakla beraber bunları seyreden erkeklerin hepsi de ecnebiyeden olamayacağı için, içinde müslüman erkeklerin ve kadınların da bulunması bizi son derece müteessir etmiş olup, bu sebebinen aşka gelen Bitli Hamza bu gadına goalisyon yapmıya galkıp karsunu yanına çıkıncık, karsun öfkelenip gendisine vasıtalık teklif ittik diyerekten insan haklarına yaksık olmıyan bir tavrıla bizim yanımıza gelip, Devrekânı'deki büyük faaliyetimizi ve hizmetlerimizi hiç nazarı iftihara almayaraktan küfür ve buna benzer igneli ve iki mânaya gelen bir takım lâflar ile haysiyetimizi gıracak şekilde davranmakla, durum sonradan gendi aramızda gonusulup oy çokluğu ile aşağıdaki garar virilmiştir:

Biz Devrekânı'nın en ileri gelen şahsiyetle olup seçim tecellisi üzerine İstanbul'a gelerekten nâçiz ve hakkımız olan bir eğlenti yaparak neşelenmiye hiç bir hakkımız olmadığı anlaşılmaktadır. Esasen bizim geleneklerimiz mucibince bir gadının, erkeklerin orta yerinde nâ-mehrem yerlerini de gatiyen örtmiyerek oyun oynaması son derece ganunsuz olup, Anayasamızın lâaaaaik maddesi üzerinde önemle durmak isteriz

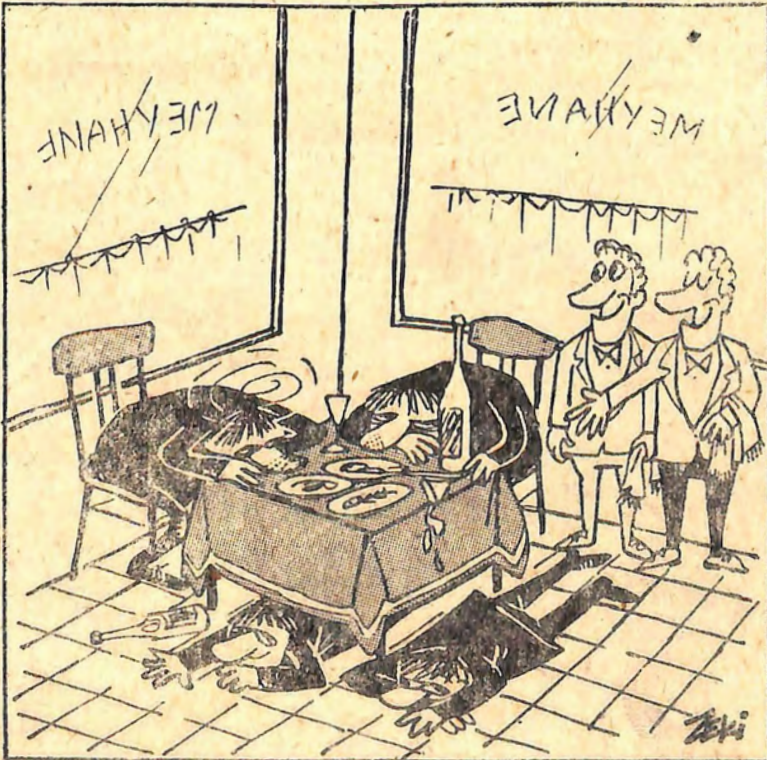
Seçim sonunda, gazanan meppuslarımız Meclis'e varanda her bi isi bir yemin iderek «lâaaaik cumhuri-

yet ülkelerine» deyi yemin ittikle-rini hepimiz radyodan diynemiş bir durumdayız. Yaptığımız tahkikattan anlaşıldığına göre, lâıyk demek so-yunmasına ve çalgıynan oynamasına hükümat garışamaz demekmiş. Hö-kümat, Gonya'nın otu ak oyununa garışıp da, İstanbul'un çalgı oyununa garışamazsa, bizim seçimi yenilememiz ilk başta gelen bir vazifemiz olduğuna arzederim.

Meppuslarımız Meclis'te yemin i-derlerkene, bu «lâaaaaik» in incelli-ğini her hal bilmiyorlar olduğu anlaşılmaktadır. Bizim ganaatımıza galırsa, bütün cıvıllık gadınlara örfi idare goymak icap itmektedir. Anayasa'nın cıvıllıklık mattesinin denş-tirilmesi için oy birliğiyne ga ar virmiş bulunuyoruz. İstanbul'da gadın oynatmak selbes olunca, Devrekânı'de de selbes olmalı, Gonya'da da selbes olmalı ve sayın Büyükleri-mizin didiği gibi «İmtiyazsız, sınıf-sız gaynaşmış bir küpteyiz» olarak yaşamalıyız deyi garar virdik. Böyle olduğu takdirde lâaaaik olmayı ga-bul ideriz.

Şincik, siz sayın Genelbaşanımızdan bazı iricalarımız olmakla şeref duyarız.

1 — İnsan haklarına aykırı olarak İstanbul'un garanlık gayfesinde Bitli Hamza'ya «Hacığa» deyi hekaret mattesi gullanan karsun'un milli menfaatlere aykırı ve âmmenin telâş ve heyecanını yelpazelemek mattesinden ganunî takibat açılmasını ve milli iradenin, böyle eşşoğlu eşekle-re gatiyen müşamaha itmeyeceğini

— Bir A. P. şerefine, bir C. H. P. nin şerefine derken bu hâle geldiler!

göstermenizl gararlaştırmış durumdayız.

2 — Bir karsun'un müşterile doğrudan doğruya fena muamele iderek ve onların milli heyecanlarını hiçe sayarak ve bu gün içinde bulunduğumuz ağır şartları bilmemek, affedilir bir husus olmadığı gibi, Gölasyon hükümetinin bu nazik günlerde çalışırken, bir karsunun bizlere hakaret itmesi için yüzde yüz gomilis olması lâzım gelmekte olup bu herifin gomilis olduğuna hiç bir delil ve şahide gatiyen ihtiyaç yoktur. Zaten bir karsunun müşteriye memnun itmesi en iktisadi ve mühim bir mesele olup bunun aksini ancak gomilislerin yaptığını, Osmanlı Tarihinde pek çok misalleri vardır. Biz memleketin bütünlüğünü ve yüceliğini korumak ve bundan halkımızın ve meppuslarımızın istifadesini sağlamak için, birer demokrâsi âşığı olarak İstanbul'a gelip azıcık eğlenelim deyi gittiğimiz papyonda böyle ağır hakaretlere bir daha maruz galmamak için Meclis'e sözlü soru önergesi virmenizi ve ilgili bakandan bunun hesabını sormanızı candan dilliyerek, artık bu memlekette keyfi hareket ve nufus suyistimaline son virmenizi ve böylelikle partimizi daha da guvvetlendirip nurlu istikbale doğru parlak adımlarla yürümümüz cundan rica ederiz sayın Genel Başkanım....

Devrekânı İlçe İdare Gurulu

Başkanı :

Tahir KELEŞOĞLU

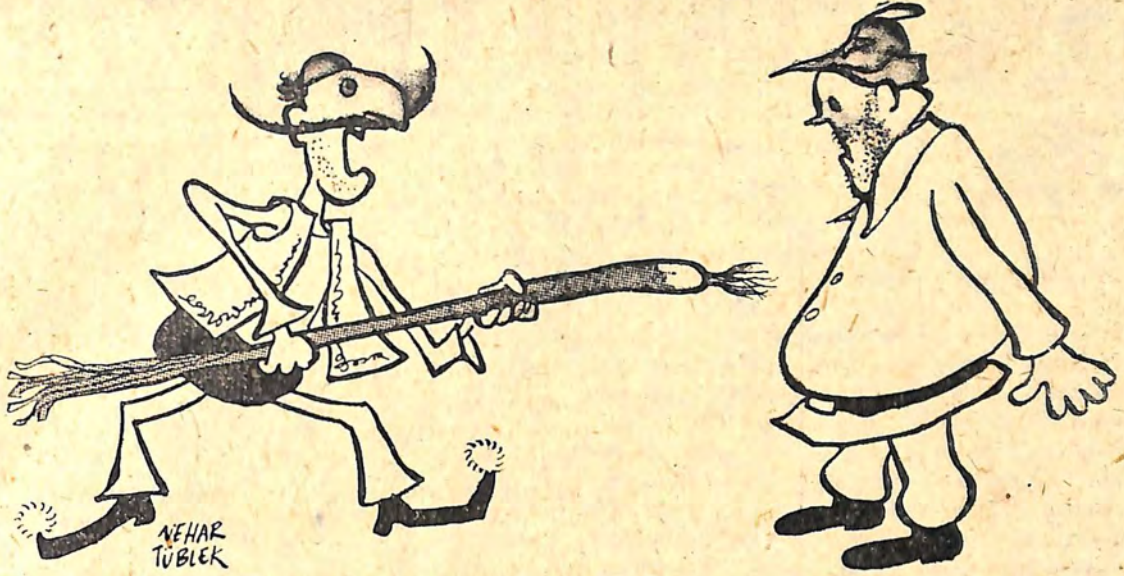
Hamîş:

Benim ve argadaşlarımın ahlâkımızın gavet muntazam olduğunu ve hiç birimizin sabıkamız bulunmadığını muhtardan da sorabilirsiniz.

T. H.

Arnavutluk Rusya'ya kafa tutuyor...

(Gazeteler)

— More davranma yaakarım!...

Sayı!

Sayın R. Tulga'ya

Kasım, yirmi. Günlerden pazarı. Akşam, saat onyedil otuz. Çağaloğlundan Vilâyet önüne geldik, yol tıkanmaya başladı: Bir otobüs, iki otobüs, beş otobüs, on otobüs, hayır... Arka arkaya tam ondört otobüs!..

Havdi ben edebiyatçıyım, hesap bilmem diyelim... (billirim yaaa!) Ama oğlum da saydı: Ondört!.. Şoför de saydı: Ondört!

Tesadüf mü?.. Değil! Her akşam böyle, altı, yedi, sekiz otobüs ardarda... Ama on dörtlüsüne ilk defa rastladım!

Baktık: Biri dolu.. Biri üçte bir dolu.. Biri yarım dolu.. Biri tam dolu.. Biri onda bir dolu.. Biri yirmide bir bile dolu değil!

Hayır, bu idare, eskiden de pek parlak işleliyordu ama ihtilâl-lestikten sonra hiç işlemez oldu!

Bu otobüsler, yelkenli değil. Ya benzinli, ya mazotlu.. Yel üfürüp su götürüyor... Üstelik açık denizde de değil, daracık yol üstünde!

Bu hesapsız tutum karşısında: — Vurun yüz sopa!.. Diyen karakollukçu başıya: — Aman ağam, ya savı bilmiyorsun, ya sopa yememişsin!

Cevabını yapıştıran eski zaman suçlusunu hatırladık: Tanrının akşamı, kimsi dolu, kimsi boş otobüsleri zincirleme dize bu idare de ya sayı bilmiyor, ya benzinin, mazotun bedava olmadığı..

Hürriyet meydanı!

Ben «Hürriyet» kelimesinden korkarım. Hangi ismin başına geçse, mutlaka bir tatsızlık çıkar... Misal mi istiyorsunuz?... İşte «Hürriyet ve İtilâf» fırkası.. Kurucularının içinde «Vatan hâni» damgasını yemeyen, vatan sınırları dışında sürünmeyen pek azdır!

Şair Eşref, Meşrutîyet hürriyeti için şu güzel mısraı söylemiştir:

Doğdu. hürriyet konuldu bir ne-rişanın adı!

Bir türlü tahta perdeleri kalkanıyan dünkü Bayezit, bugünkü Hürriyet Meydanının haline bakıyorum da korkuyorum. Bu kadar kazıldıktan, kazıldıktan, kazıldıktan sonra altından yine bir çapanoğlu çıkacak diye!

İki tehlike!

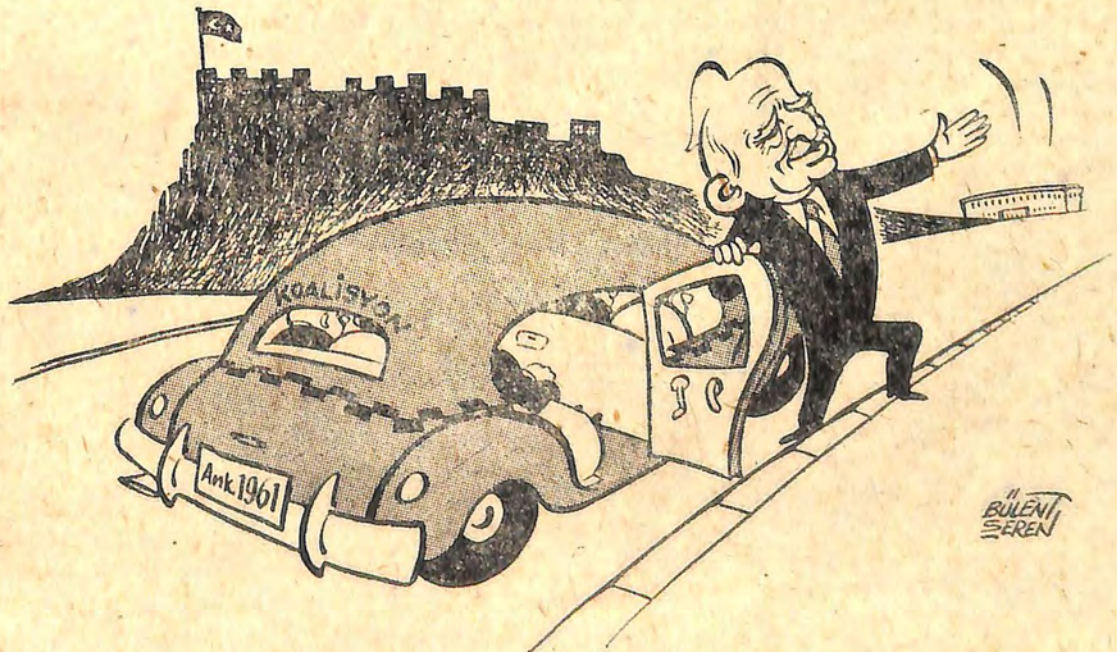
Bir tehlike var: Doğum tehlikesi!.. Nüfusumuz, maşallah mı demeli bilmem, hızla çoğalıyor-muş. Eh, halkımızın çoğunluğu fakirdir. Çocuk yapmaktan ucuz eğlence yok!

Ama topraklarımız da fakir bu insanları ne ile besliyecekler?..

Bazı akıllı kişiler: «Aman, diyorlar, doğumları kontrol altına alalım!»

Bize kalırsa, bu kadar telâşla lüzum yok... Her gün, gazetelerde on, onbeş cinayet, on onbeş kayıp, on, onbeş intihar, on, onbeş trafik kazası okuyoruz. Bunlar, sadece duyulanlar, yazılanlar... değil mi?

Doğum kontrolü, tesadüfen ölen milletler içindir, bizim gibi tesadüfen yaşayanlar için değil!

— Haydii... Bakanlıklar bir, iki!...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Boşluk

Ata'nın kabrindeki büyük tören meydanını altıya bölmüşlerdi. Askeri erkân bölmesi, Mülki erkân bölmesi, Milletvekilleri bölmesi, Üniversite bölmesi... (10 Kasım günü).

Her bölme tıklım tıklım doluydu. Milletvekillerinin bölmesi 600 kişi için düşünülmüştü. (Galiba Meclis + Senato). Gele gele yirmidört kişi gelmişti oraya. Teker teker saydık. (Şükür mekteplerde yirmi dörde kadar şaşırmadan saymasını öğretmişlerdi bize.)

Liderler yerlerini almışlardı. Askerler durgun durgun Milletvekillerinin bıraktıkları boşluğa bakıyorlardı. Gençliğin bulunduğu kısım heyecandan dalgalanıyordu... Koca Meclisi temsil eden yirmi dört kişilik grup ezik ezik duruyordu koca meydana...

Altıyüz kişiden beşyüz yetmiş altısı ne yapıyorlardı o saatte acep?..

Gelir kolu

İpince, zarif, görgülü tavırlı hanım içini çekti derin derin...

— Partilerde kadınlar kolunu gelir kolundan ayırt etmiyorlar, dedi. «Dayıyorlar bize balo biletlerini, hadii dolaş dolaş sat! Dayıyorlar bize beyannameleri, gez gez dağıt! İşte kadın erkek eşitliği içinde bizim faaliyetimiz...»

Kuvvet ve hız aldı bir lâhza sükkütan:

«— Listelere bizim adlarımızı koymak güçlerine gidiyor beylerin... Seçim listelerinin en sonuna bizlerden bir iki isim serpiştirirlerse ne âlâ... O da şüpheli yerlerde. Siz liste başı bir iki isme bakmayın... Onlar soyadlarından ötürü başa geçtiler... Diyorum ya, bizi aralarına almak güçlerine gidiyor, Anayasanın sağladığı erkek - kadın eşitliği bu mu?..»

Bu... Bu... Buuu!

Mihmandar...

Evet, bir Devlet Reisi gelir, bir Kral gelir, ona bir veya birkaç mihmandar tayin edilir... Güç iştir mihmandarlık, çünkü güç iştir benliğini silip süpürme başkasının keyfi ol-

Bizde bir âdet türedi: Kimin işi ne geliyor da böyle geliyor gürbüz gürbüz bilemem. Yâdellerden 12 nci sınıf bir şahıs geliyor, hadii kendisine bir mihmandar raptediliyor, kancalı iğne ile raptedilir gibi... «Tütün kuralıçesini hatırladım!»

Adam banyoya gitse mihmandar beraberinde... Tabii masraf iki misli. Onu öyle yapacaklarına «gezdirci» için sarfettikleri para ile daha çok insan tanıtmak için birkaç (kafa ile) organize dâvet verseler... Nasıl olur?.. Bu, mihmandar için!...

Ömrümde mösyö Puştanın hikâyesini unutmıyacağım... İsmi de mi zaha müsait mösyö Puştanın... Mösyö Puştanın asırdide Portekiz'li bir hukukçu idi (Dünya çapında bir hukukçu efendim... Dünya çapında bir hukukçu...) Yassıada dâvalarında hazır bulunması için dâvet edilmişti. Gelgelelim Puştanın çifti, yanında karısı da vardı. Yassıada'nın dramatik havasına Hilton'un kuştüyü yataklarını, yastıklarını, yorganlarını tercih ediyor. Eder eder. Aman ne rahatlı bu hal mihmandar için... Beynelmîlel hukukçu Puştanın İstanbul'da ne yaptı diye sorarsanız, bol bol kemiklerini dinlendirdi derim cevap olarak... Galiba tarihi Yassıada dâvalarının tekine gitmedi... Tekine! Yaşayın mösyö Puştanın! Yaşayın onu dâvet eden!.. Zaten yaşıyorsunuz!

Bu da mihmandarların gezdirdikleri kıymetli «misafirler» için!...

Bir mühlet verin bana da ümidi mi sarıp sarmalayıp rafa kaldırayım. «Büsbütün katletmek istemiyorum ümidimi» ve o mühletin sonunda konserve konserve indireyim raftan...

Moda

Müfrit politikacıların evinde yeni bir moda: Matem işareti, perdeler sımsıkı kapanıyor... Sevinç emâresi perdeler, pencereler, kapılar ardına kadar açık!

27 Mayıs: Bir kısmında kapı baca tamamen kapalı bir kısmında tamamen açık!

Referandum sonrası: Bir kısmında kapı baca tamamen kapalı, bir kısmında ardına kadar açık!

Seçim sonrası, gene öyleydi...

Koalisyon sonrası işler karıştı.

Koalisyon sonrası... Aceleniz ne kuzum?

Koldan kola!

Selim Sarper dostumuz «dostumuz değil mi?» Mecliste A.P. lilerin kollarından çıkıp kollarına giriyordu koridorlarda, birkaç zaman önce...

Selim Sarper dostumuz «dostumuz değil mi?» İsmet İnönü Başvekil olan A.P. lilerin kollarından çıkıp kollarına girmiyor, Mecliste koridorlarda. Kollarda değişen ne ki?..

Fil

Bir fillik merakı kabarmış gönüllerde: İnönüfil, Gülekofil, Aksalofil... Filden geçilmiyor!

Sordular:

«— Peki Cihat Baban ne?..»

«— Aaaa» dedi bir dostu (Böyle kondurma ancak dosttan gelir) O mu? O... Dîpedüz fil!...

Kızamaz Cihat bey bu şakacığa. Zaten bir dostunun şakacığını naklediyor. Kızamaz bir kere, fil denen yaratık çok şirindir. Ondan sonra efendim kızamaz, çünkü şu anda Paris'tedir, bilmem ne toplantısında! Kızmamalı çünkü... Olgundur!.. Aldanıyor muyum?

Küsüz!

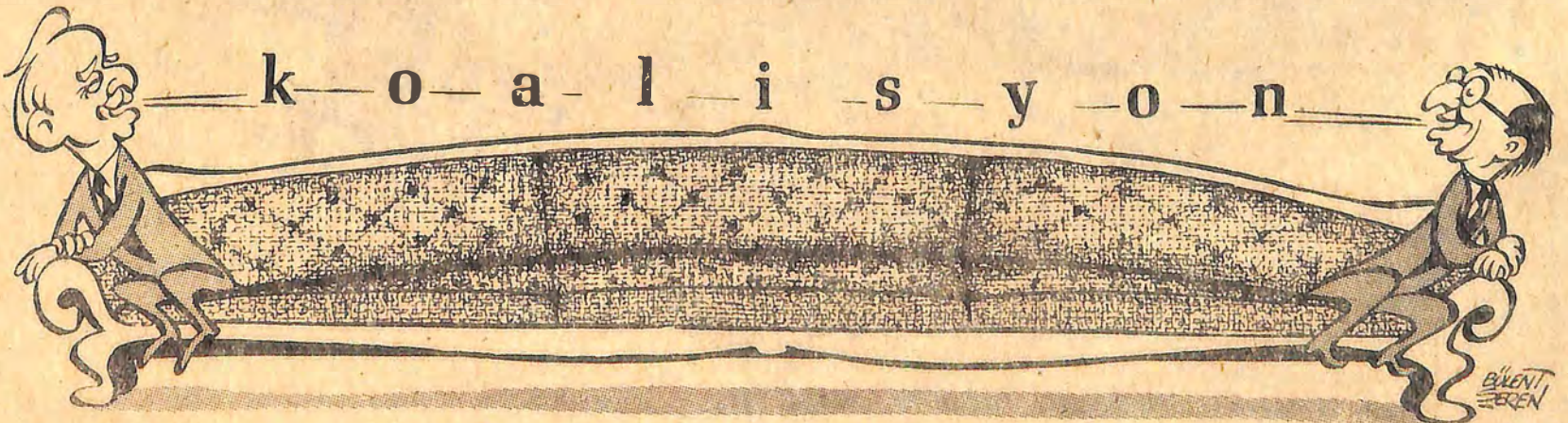
Bu «Küs» kelimesi beni çok sarıyor. Hem tek heceli, hem ahengi, üstüne soğuk su dökülüp sönen bir şeyi gözün önüne getiriyor, hem de çocuksu bir havası var...

Küsüz ihtilâle biz hanımlar!.. Zannettik ki ihtilâl bize Atatürk'ün verdiği mevkii verecek... Etrafında arana arana verdiği mevkil. Kıttı o zaman yetmiş kadınlar sayıca... İki satır yazı yazınca bir kadın, herkes «Aferin!» diye bağırıyordu. Göklerde bir uçuşunca: «Bravo» diye eller şak şak kanat çırpıyordu. Şimdi ordu ordu, okumuş, hayata hazırlıklı, cesur bir sürü hemcinsim yetişti... İhtilâlden evvel beyler sıkı sıkı köprü başlarını tutuyorlardı. Lütfen köprüden geçirdikleri, kadınlıkla ilgisi olmayan yaratıklardı. Kör topal olmaya; «Hadi eve» diyorlardı tutumlarıyla. Sözlerinde değil ama, hallerinde âdeta bir: «Kümes, kümes!..» deyiş vardı bu beylerin!

İhtilâl oldu... Kucakladık ihtilâli binbir sebepten ötürü ve zannettik ki Sayın Gürsel, örnek olsun diye bir kadın Büyük Elçi tayin edecek harice, hiç olmazsa (onun kadar olmaz ya) Muharrem Kızıloğlu kadar kabiliyetli! Bir hanım Umum Müdür tayin edecek bir müessesenin başına, hiç olmazsa erkek Umum Müdürler kadar muvazeneli, çalışkan, dürüst, insan seçer v.s., v.s.. Bir Senatör seçer, iki Senatör seçer, üç Senatör seçer hanımlardan Bey Senatör kadar ince kulisçi!.. Hanımlar sığmadı kontenjana nede!..

Çok büyük hayal kırıklığına uğradık ve küsüz ihtilâle... Pakistan yaptı bunu bizden önce Hindistan'da... Küsüz ihtilâle!..

Nimet ARZIK

«Eğri oturalım, doğru konuşalım!»

1

2

3

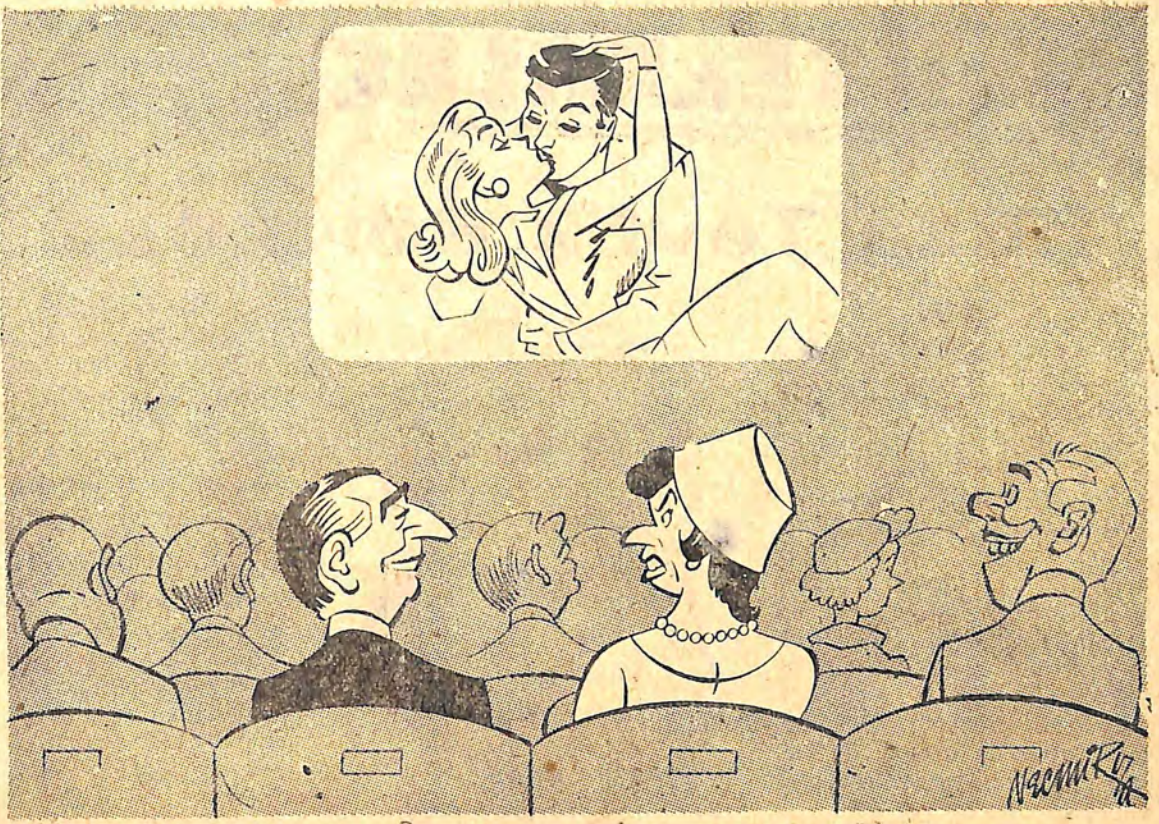

4

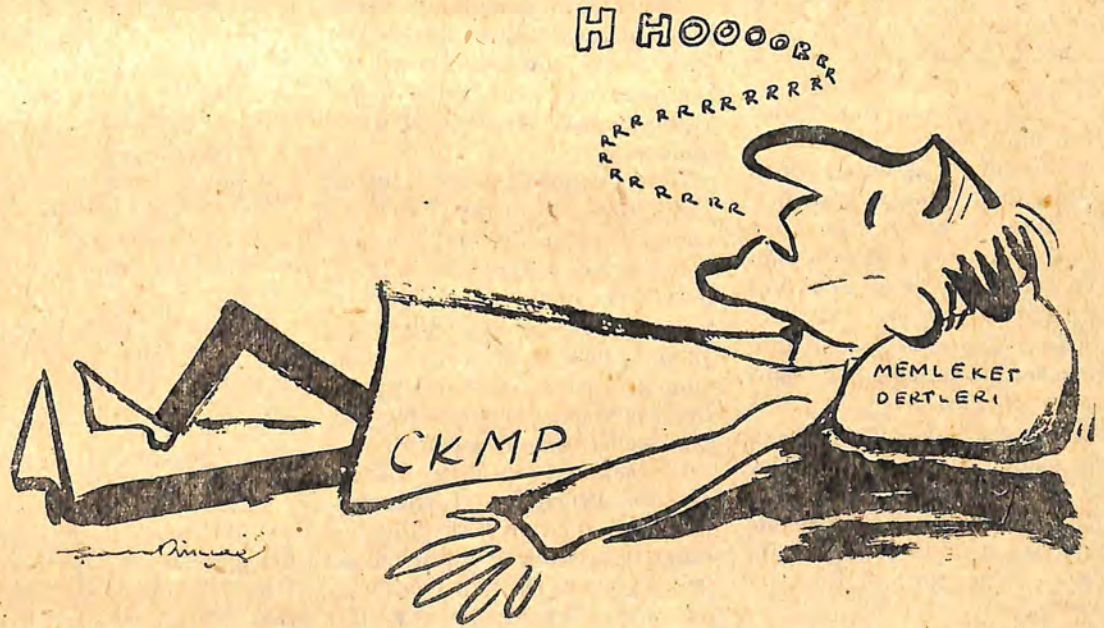

5

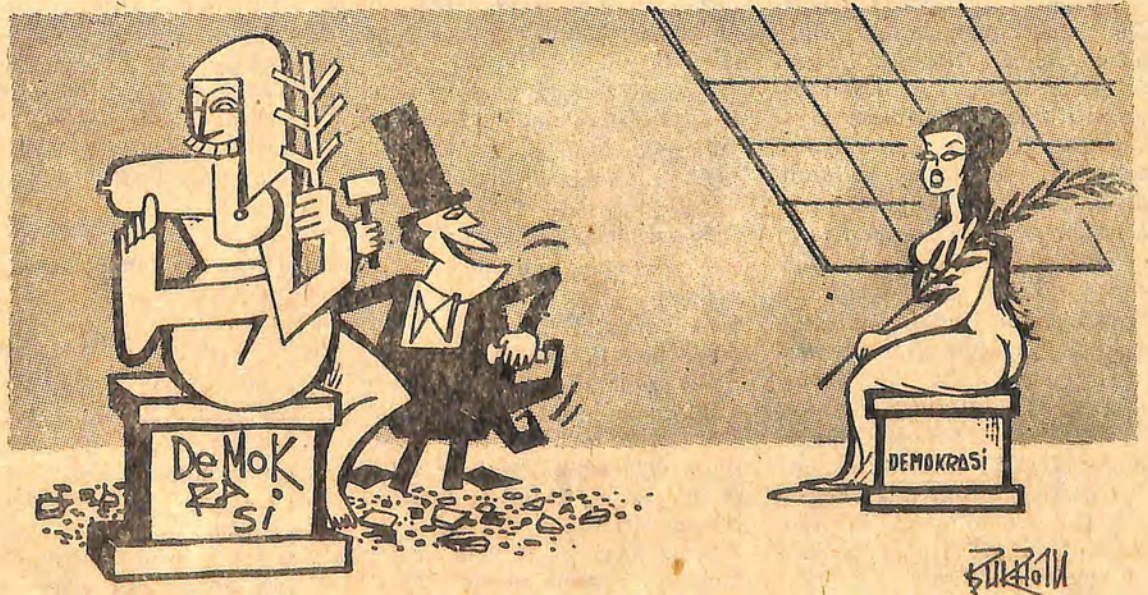
YAZISIZ

— Nasıl?... Eöyle öpemez miyim?... Sen o kızı getir de bak!

C. K. M. P. Kabineye girmedii!

YAZISIZ

NÜKTELERLE Portreler

Rıza Tevfik Bölükbaşı

Cenaze!

Rıza Tevfik Tıbbiyenin son sınıfındayken Avrupaya kaçmış, Fransa ve İsviçrede bir hayli zaman dolaştıktan sonra Mısır'a geçmişti. Parasız ve sefalet içinde olduğundan Mısırda oturduğu evin kapısına bir levha asmış, doktor olduğunu, her türlü hastalığa derman bulacağını ilân etmişti. Aylar geçtikten sonra pek çaresiz ve aç kaldığı bir gün kapıya bir arap geldi ve hastası olduğunu söyleyerek evine götürdü. Kirli bir yatakta yatan hasta can çekişiyordu. Rıza Tevfik, hastayı muayene ettikten sonra ev sahibine:

— Hastanızın durumu gayet fena, yazacağım reçeteyi eczanede yaptırmaya vakit yok. Siz istediklerimi hemen alıp gelin, dedi.

Elindeki kâğıda «Bir ekmek, beş yumurta, biraz tereyağ ve biraz da bal» yazdı, fellâhın eline tutuşturdu. İstedikleri gelince de yandaki odaya geçip önüne konan şeyleri iştahla yemeğe başladı.

Yiyeceklerin bittiği sırada içeri odada bulunanlar «Hasta öldü aman yetiş!» diye koşup doktoru sofra başında görünce öfke ile:

— Ya... doktor, sen onları oturup yedin, hasta öldü, diye bağır-maya başladılar.

Rıza Tevfik sükûnetle ev sahibine döndü:

— Telâş etmeyin be birader, dedi, eğer bunları ben yememiş olsaydım, şu anda evinizden iki cenaze birden çıkacaktı. Buna da şükredin!

Kalay...

Talât Paşaya Birinci Cihan Harbi sırasında fahri süvari müfâzımlığı ve daha sonra da fahri Miralaylık rütbesi verilmişti. Paşanın bu uniformalarla çekilmiş fotoğrafları o zamanki gazetelerde yayınlanınca İttihat ve Terakkiye eskiden beri muhalefetiyle tanınmış Rıza Tevfik'in hükûmeti tenkit eden ve Talât Paşanın fahri ünvanlarıyla alay eden bir manzumesi dilden dile dolaşmaya başladı. Talât Paşayı ağır şekilde kötüleyen bir beytin son mısraı şöyleydi:

Teneke üstündeki kalayı seyret!

Talât Paşa, manzumeyi duyunca Rıza Tevfik'i telefonla arayıp:

— Doktor, şiirini pek beğendim. Fakat manzumede bir yanlış var. Ben pas tutan kalaylanacak cinsten değilim.

Rıza Tevfik cevap verdi:

— İyi ya, ben de senin üstünde kalayı lüzumsuz gördüm.

Hayatı

1868 yılında Kumelinin Cisir-i Mustafa Paşa kasabasında doğan Rıza Tevfik Bölükbaşı, 81 yıl süren maceralı ve hareketli bir hayattan sonra 1949 da İstanbul'da ölmüştür.

Haşarılığından dolayı muhtelif mektepler değiştirmiş, Tıbbiyeden bir kaç kere çıkarıldıktan sonra nihayet diploma almaya muvaffak olmuştur. Gümrükte hekimlik, Tıp Cemiyetinde azalılık yapmış, 1908 de Meşrutiyet inkılabında, şiirleri, tenkitleri ve nutuklarıyla ilgi çekerek Edebiyatı Cedideciler arasına girmiştir.

İlk Mebusan Meclisine Edirne Mebusu seçilen Rıza Tevfik, başlangıçta İttihat ve Terakki ile beraber olduğu halde sonra muhalefete geçmiş, politika mücadeleleri sırasında hapsedilmiştir. Bir ara politikadan tamamen uzak kalmayı kararlaştırmışsa da bunu yapamamış, Sevr muahedesi'nin imzalanması sırasında Osmanlı Murahhası olarak vazife görmüştür.

İstanbul Darülfünununda felsefe profesörü bulunduğu mütareke yıllarında milli hareketlere muhalif kalması talebinin tepkisiyle karşılaşmış, yeni Türk hükûmetinin kuruluşu sırasında «Yüzellikler» arasında yurt dışına çıkarılmıştır.

Rıza Tevfik, 1943 yılında tekrar memlekete dönmüştür.

Şiirlerini «Serabı Ömrüm» isimli bir kitapta toplamış, Abdülhak Hâmit ve Mülâhazat-ı Felsefiyesi adlı tenkit eseri ile Felsefe dersleri ve Mufasssal Kamusu Felsefe kitaplarını yazmıştır.

Sekiz lisan bilen Rıza Tevfik, hayatının sonuna kadar el-etek öpmeden, paraya, maddeye kıymet vermeden, hafiyelik yapmadan dürüst yaşamıştır.

Söz verilsin!

1908 Meşrutiyetinin ilk Mebusan Meclisinde sık sık büyük münakaşalar çıkıyor, taraflar arasında kavgaya kadar giden hâdise-ler oluyordu. Bütün bu kavgalar arasında daima kürsüye çıkan bir kaç nüktedan, bir kaç tatlı sözle işi tatlıya bağlıyordu. Bu nüktedanlardan biri Köse İsmail Paşa, diğeri de Rıza Tevfikti.

Bu devrede Sait Paşa kabinesinin programının okunduğu gün Mecliste sâkin ve tatlı bir hava hâkimdi ve program gayet güzel hazırlandığı için herkes dikkatle dinliyordu. Bütün Meclisin kulak kesildiği bir anda Köse İsmail Paşa önündeki sıra kapağını çıkırtıp söz istedi. Etraftan homurtularla hareket tenkit edildi. Ama Paşa ısrar ediyordu. Rıza Tevfik müdahaleye mecbur kalarak ayağa kalktı:

— Reis Bey, dedi, şuna bir söz verin de ne diyecekse çabuk desin işi uzatmayalım.

Reis söz vermek istemiyordu. Etraftan Köse İsmail Paşaya itirazlar, homurtular yükselmeye başladı. İşin fenaya gittiğini gören Rıza Tevfik, Köse İsmail Paşaya döndü, yüksek sesle:

— Otur Allahını seversen Paşa, dedi. Sakalın yok ki sözün dinlensin!

Darülmuallimin!

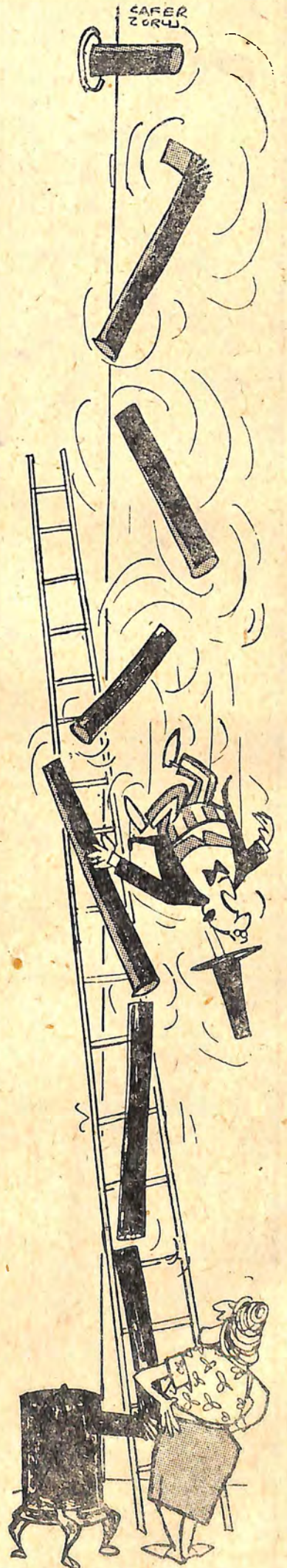
Rıza Tevfik, hoş sohbetliği kadar, dalgınlığı ile de tanınmıştı. Bir gün Maarif Nazırı olarak, Maarif Meclisine başkanlık ederken Darülmuallimin'in durumu hakkında müzakereler çıkmaza girmişti. Toplantı sabahı anlaşmaya varılamadığı için, öğleden sonraya tehir edildi. Akşama kadar da münakaşaların sonu alınıp bir neticeye varılamadı. Herkes yorgun arğin artık görüşmeyi ertesi güne bırakmayı kararlaştırmak hususunda karara varırken, Rıza Tevfik yanındakine dönüp;

— Hay Allah demişti, şu idadi işini koca günde bir neticeye bağliyamadık!..

Çifte telli...

Birinci Cihan harbinin sıkıntıları başladığı günlerde Rıza Tevfik'in yazdığı bir kıt'a pek meşhur olmuştu. Şairin o günleri tef'e alan kıt'ası şöyleydi: Beni hacet yok şimdi teselliye Ben keyfi uydurdum çiftetelliye Kahve doksanbeşe, şeker elliye Git asmaaltında sefayı seyret!..

Baha ORAL

— Soba kurmak parti kur-maya benzemez herif!

İki silâhşör!

İki silâhşör.. ama çene silâhşörü, otuz iki dişliyle ateş eden takımından!

Biri ötekine meydan okuyor:

— Bizim Gümüşpala'mız var yavrum, Gümüşpala'mız!

Öteki bir iki yutkunduktan sonra cevabı yapıyor:

— Olsun!.. Sizin Gümüşpala'nız varsa, bizim de Tahtakılıç'ımız var!

Tenezzül etmeyiz!

Nedense küçük işler yapmaya bir türlü tenezzül etmiyoruz. Mesela çenik tahtakılıcı yapıyoruz. Acaba bir ambalaj imalatıhanesi yapsak da kilosu bir liraya müşteri bulamıyan şeftalilerimizi Avrupa'ya satsak, elma, portakal, nar ihraç etsək nasıl olur?..

Sonra efendim, şehir plânı yapmaya kalkıyoruz... Ama, bir türlü, ama bir türlü namuslu bir asfalt yol yapamıyoruz. Şu Dolmabahçe'den Karaköy'e doğru yağmurlu bir havada geçtiniz mi?.. Sağda göl, solda göl, ortada göl!.. Spor ve Sergi Sarayının önü de böyle, bir yağış oldu mu, yürüyebilmek için, bayanlar etekleri, baylar, paçaları sıvamalı... Pabuçları da ele alarak!

Galiba çukurlu asfalt bize mahsus!.. Suları akıtmıyan mazgal bize mahsus!.. Ve bütün bu aksak işleri yapan damgalı müteahhitlere yine iş vermek bize mahsus!

Yahu bu adamların resmî makamlarca tutulan fişleri yok mudur?..

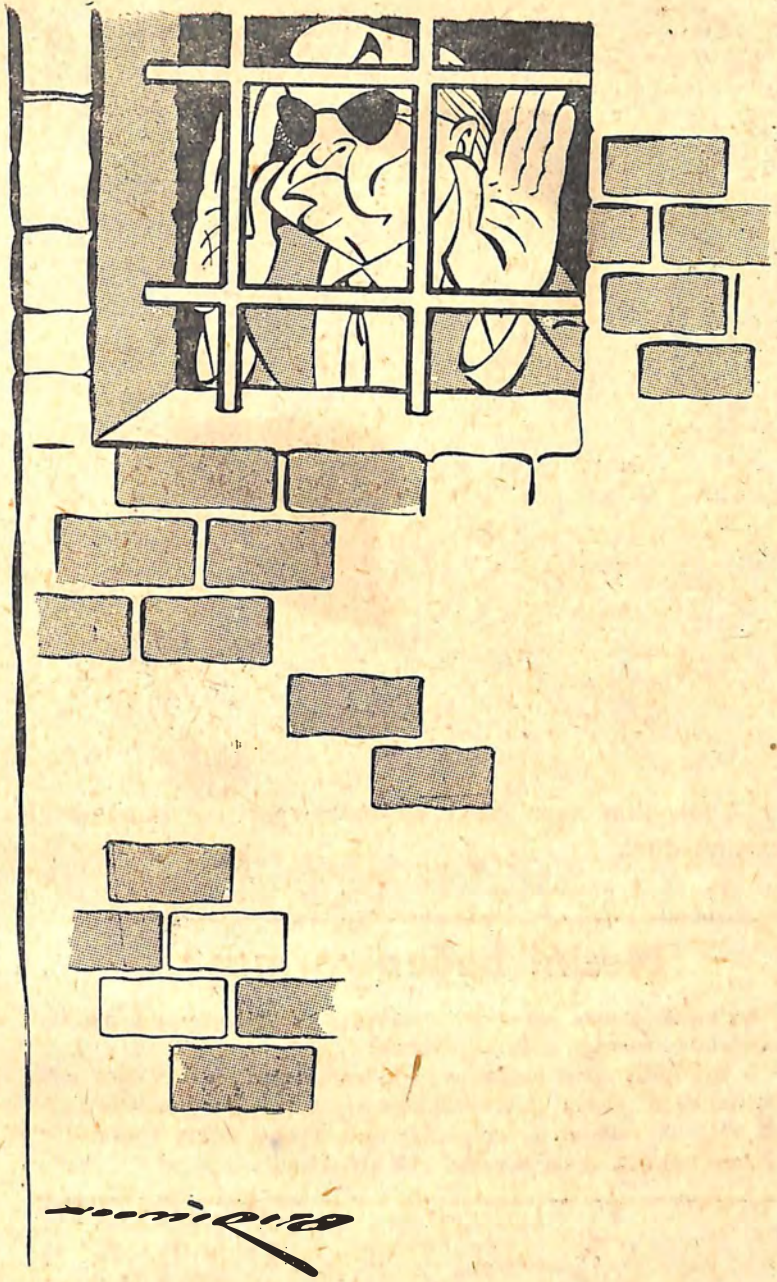
Galiba bizde fiş, mafiş!

(Celâl Bayar, Kayseri Cezaevinde kendisini ziyaret eden milletvekillerine ve senatörlere «Memleketi bu zor durumdan İsmet Paşa kurtarabilir, onun etrafında toplanınız» dedi)

— Gazeteler —

Sabah şerifler hayrolsun!

Yer kapmaca

CUMHURBAŞKANI Gürsel Meclise girerken yeni partilerin milletvekillerinin bir kısmı Başkanı ayakta karşılamış, bir kısmı da oturduğu yerden, şöyle bir göz atmakla yetinmiş.

Oturduğu yerden şöyle bir göz atmakla yetinenlerden birisinin durumu; hâlâ haftalık siyasi dergilerin tartışma konusu olmakta devam ediyor.

Sayın senatör, dergi ve gazetelere yolladığı tekiplerde, tavzihlerde:

«Ben kimsenin ihtarıyla, ikazıyla ayağa kalkmam» buyuruyor. Öyle ya nerelerden geçmiş, ne hallerde gelip oturmuş oraya, adamcağız.

Meşrutiyetin Borazan Tevfiği de etrafındakilere hazin hazin dert yanarmış:

«— Kalkın ey ehl-i vatan dediler, kalktık. Bir de dönüp baktık ki kalktığımız yere oturmuşlar!»

SUYA GİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Gene o

BU müşkül durum böyle devam ederse, demokrasi tehlikede.

Bu müşkül durum böyle devam ederse, Meclis tehlikede.

Bu müşkül durum böyle devam ederse seçimler tehlikede.

Bu müşkül durum böyle devam ederse partiler tehlikede.

Bu müşkül durum, bu müşkül durum, bu müşkül durum derken, Atatürk'ün «müşkül» kelimesiyle başlayan bir sözü nihayet ve hele çok şükür aklımıza gelebildi.

Şöyle söylemişti sevgili Atatürk:

«Bütün müşküllerinizde yalnız İsmet Paşa'ya müracaat edeceksiniz.»

İstikbal

İZMİR'DE yeni bir parti kurulmuş, ismi: «Devrim Partisi».

Yeni partinin baş harflerinden ibaret kısaltılmış işareti, bize bir devri, çile çektiğimiz, acı çektiğimiz bir devri hatırlatıyor.

Parti yöneticilerinin, bize geçmiş hatırlatmalarında bir fayda yok. Asıl fayda, geçmiş, kendilerinin daima akıldan çıkarmamalarıdır. Onun için değiştiren isimlerini, «İnkılâp Partisi» desinler şuna. Bu yeni ismin, baş harflerinden meydana gelmiş işaretini, yolunu şaşırın politikacıların sonunu göstermesi bakımından bir muska gibi yanlarından ayırmassınlar.

Anons

HÜR VATAN gazetesi kadrosuna aldığı şair dostum ve adaşım Ümit Yaşar Oğuzcan'ı birinci sayfasında şöyle anons ediyor:

«En kısa zamanda»
«En çok yazan»
«En çok duyan»
«En çok sevilen»

Fakat anons bu kadarla bitmemeliydi; altına şu bir satırı da eklemelilerdi: «En çok intihar eden». Zira biliyorsunuz Ümit Yaşar'ın bir özelliği de müzmin müntehir olmasıdır.

Uydurmalı

BİRİSİ, bankadan sahte dekontla otuz bin lira çekerken, yakalanmış.

Birisi, iki yıl maliyeyi iki milyon dolandırdıktan sonra, enselemiş.

Birisi, bir bankaya beş milyon kazık attıktan sonra, ele geçmiş.

Yahu ne dersiniz, Türkiye'de en zor iş, adamın namusuyla para kazanması galiba!

Yaşar ÖZEN

KAHER
ZORLU

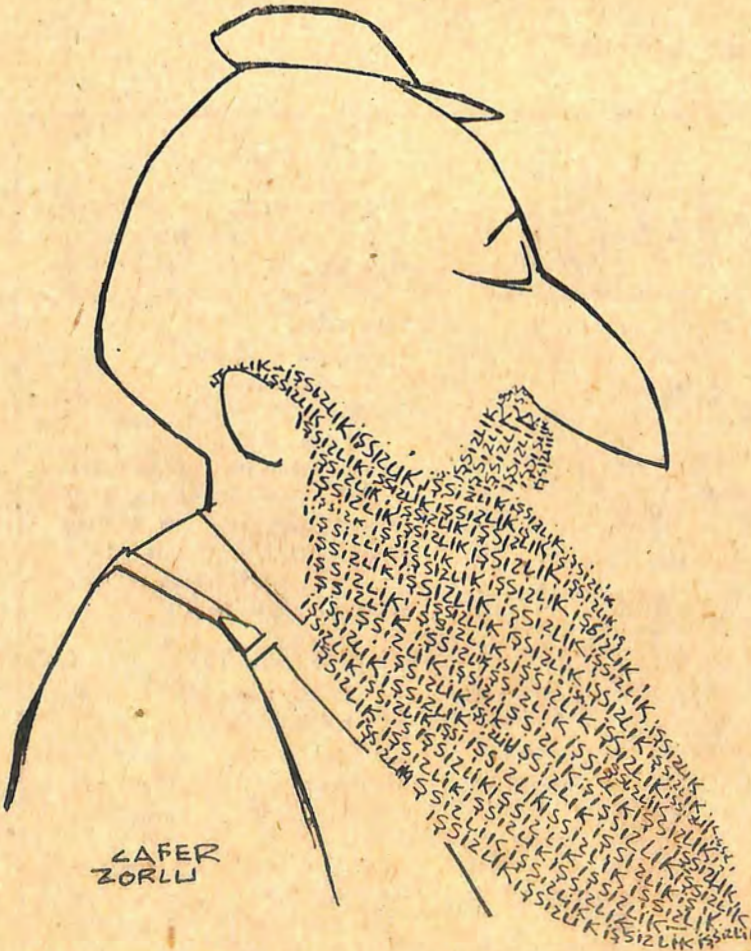

— Sevgilim, sana güzel bir balayı geçireceğimizi söylememiş miydim!.

Nesini beğeniyormuş?

Bir kışlık salonda, sosyetenin tanınmış iki genç kadını oturmuş konuşuyorlardı. Sarışını, gözlerini süzerek:

— Ben onun nesini beğeniyorum biliyor musun? dedi. Vallahi milyonlarını değil... Onun ufak, tefek şeylerine bayılıyorum, meselâ, Adadaki küçük villasını, o her yarışta birinci gelen tayını, küçük spor arabasını, minicik salon köpeğini çok seviyorum!..

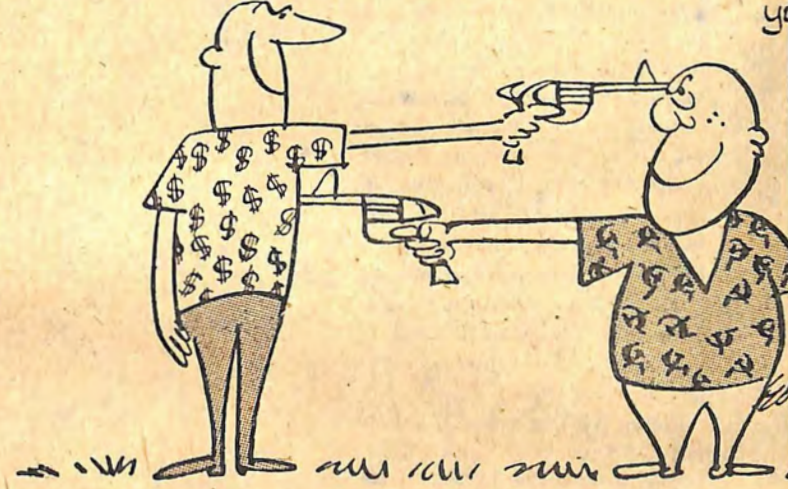
KAHER
ZORLU

İşçiler, sakal grevi yaptı (Gazeteler)

Batıya Gider

"GARB

— Bir harp sonunda Amerikanın %80'i, Rusyanın

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI

— Rusya'da Stalin al

Büyük

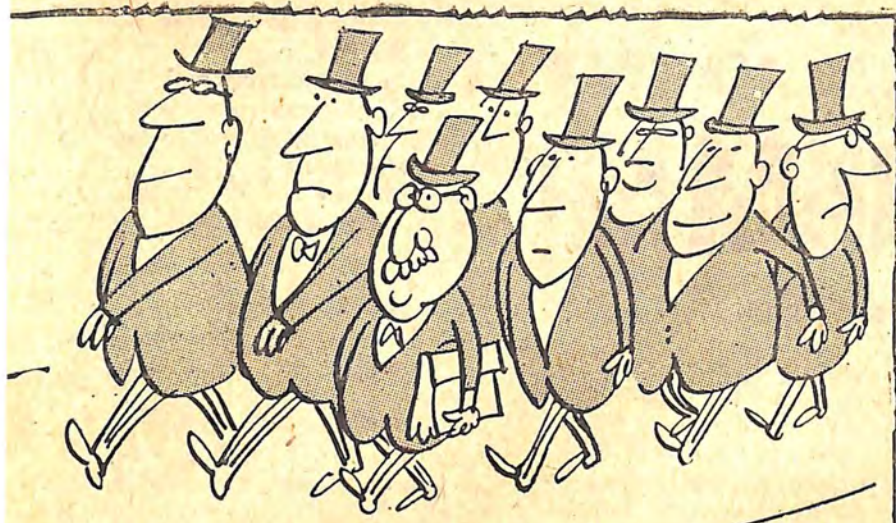
Evlenme; halkın kadının parmağına erkeğin ise burnuna takıldığı merasimdir.

★

Arkadaş, yanında yüksek sesle düşünebileceğiniz yegâne kimse değildir.

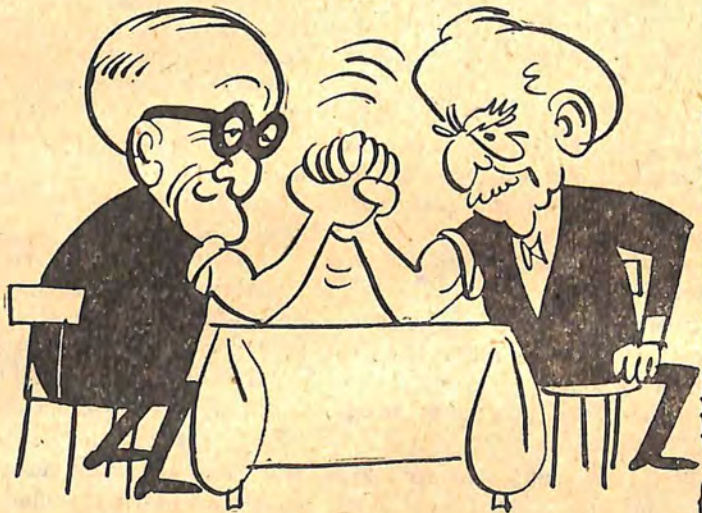
★

Arkanızdan tekme yiyorsanız önde gidiyorsunuz demektir.

PHESI KUMANDANI ..

70 i
olacak

- AP. - CHP. elele !.. -

Suatyalar

inde bir cereyanı başladı. - Gazeteler.

Lâflar

Bazı kimseler hakikaten aşağılık oldukları halde aşağılık kompleksine tutulduklarını sanırlar.

★

Zsa - Zsa Gabor - Düzeni bozulmuş bir Garbo.

★

Vicdan size, başkasından önce davranıp karınıza hakikati söyleten kuvvettir.

- Anasının evine götürüyor galiba, gel şunları barıştıralım!

Silâh!

Bayan O. bizde bol olan meşhur mağazalardan birine girer, burnu sivri, son moda bir ayakkabı ister. Tezgâhtar sorar:

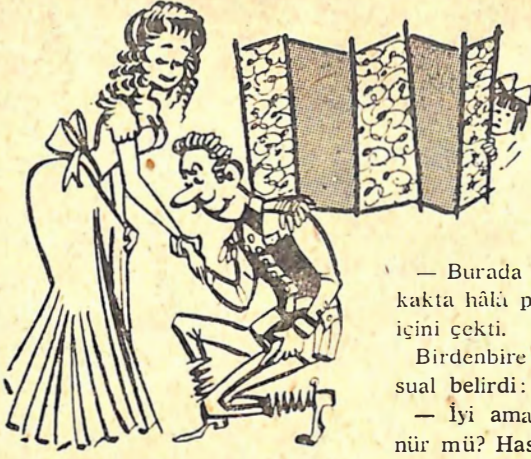
- Gündüz için mi?

Bayan O., öfkeli öfkeli cevap verir:

- Hayır, gece giyeceğim... Kocam eve geç geldiği zaman onu tekmelemek için...

YAZISIZ!

PARAVANA
ARKASINDA

- 1 -

— Aman yarabbi! Bana kimsecikler aldırıyor. Fakat akşam üstü öldüğüm zaman arkamdan hüngür hüngür ağlayacaklar. Eğer öleceğimi bilseler evin içinde kim var, kim yoksa hepsi etrafıma üşüşür, «Kuzum Zizi yapma, canım Zizi ölme!» diye yalvarırlar. Hattâ belki annem benden af diler. Fakat ne yapsalar nafile! Artık ölmeğe karar verdim. Büfenin üstünden elma alırken fincanı kırdım diye, yok bilmem ne diye azarlanmaktan bıktım, usandım. Eh, Allahısmarladık, ben gidiyorum. Bu dünyada dokuz sene oturduğum yeter.

Zizi'nin plânı şöyleydi: Ablası Sara'nın odasındaki paravananın arkasına girip oracıkta ölüvermek!

Gözünde hayat dayanılmaz bir hal almıştı. Dün yaramazlık ettiği için ona öğle yemeğinde pelte vermemişler, bugün de lāvanta şişesini devirdiğinden annesi onu göğsünden i-tip yere düşürmüştü. Doğrusunu isterseniz kadıncağız Zizi'yi pek o kadar hızlı itmiş değildi. Fakat o, aksilik çıkarmak istediği için, beş altı adım kadar sendeliyerek odanın ta ötesine yuvarlanmış ve hattâ azıcık da başını duvara çarpmıştı.

Birdenbire: «Beni öldürseler bari!» diye düşündü.

Sara Abla'nın odasındaki paravananın arkasında onu ölü buldukları zaman herkesin ne tavır takınacağını Zizi o kadar görmek istiyordu ki... Şüphesiz bütün evi feryatlar kaplıyacaktı. Annesi koşacak: «Bırakın, evlâdımın yanına gideyim. Onun ölümüne ben sebep oldum!» diyecek. (Fakat artık nafile! Olan oldu bitti. Ölen öldü gitti!) Zizi'nin ölen, ama tamamiyle ölen cesedi böyle düşünecek.

Zizi, elini kalbine bastırarak ölmek üzere Sara Abla'nın odasına daldı. Paravananın arkasına girip halının üstüne oturdu. Fakat derhal anladı ki oturduğu yerde insan ölmez. Ölmek için münasip bir poz almak lâzımdır... Yattı... Burnuna tatlı tatlı toz kokusu geldi.

Sokaktan sesler işitti:

«— O paranın yarısı benimdir. Bana ver. Vallahi polise şikâyet ederim.»

«— Neden senin olacak? Canın isterse babana kadar git şikâyet et.»

Zizi müteessir oldu:

— Burada adam ölüyor. Onlar sokakta hâlâ para lafı ediyorlar! diye içini çekti.

Birdenbire kafasında müphem bir sual belirdi:

— İyi ama sadece yatmakla ölmür mü? Hastalanmak lâzım. Hangi hastalıktan ölsem acaba?

Karnını yumrukladı. Bağırsakları uğuldu.

— Hah, tamam. Verem oldum işte... Zarar yok... Varayım verem olayım.

Demek ki artık ölüm yaklaşıyordu. Vaziyet almak lâzım. Öyle bir vaziyet ki bakanlar üzerinde müthiş bir tesir bıraksın. Kollarını ve bacaklarını açıp başını yana çevirerek «Çocuğun ölünü» filminde gördüğü bir pozu takındı. Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Yavaş yavaş ölmeğe başladı.

- 2 -

Fakat Zizi'nin ölmesine mâni oldular. Ayak sesleri işitildi. Kapı açıldı ve içeriye Sara Abla ile Subay Amca girdiler. Sara daha kapının eşiğindeyken Subay Amca'ya dedi ki:

— Vaadinizi unutmayın. Yalnız bir dakika, bir tek dakika beraber kalacağız. Ne söyleyecekseniz derhal söyleyiniz. Sonra buradan çıkıp gene herkesin yanına dönelim.

— Sara Hanım! Sizi bir kere elim geçirilmişken öyle bir dakikada bırakmam. Hiç başbaşa kalamıyoruz ki... İçimi dökmek istiyorum. Vallahi deli olacağım.

Zizi'nin ödü patladı. Ne? Subay Amca deli mi olacaktı? Fena havadis... Demek her deli olan gibi Subay Amca da odanın içinde zıpzıp zıplayacak, kitapları filân ne bulur-

sa paramparça edecek. Yerlerde yuvarlanıp ötekinin berikinin ayağını ısıracak. Ya delirdikten sonra Zizi'yi paravananın arkasında yakalarsa...

Herşeyden ödü patlayan Sara Abla'nın bu sözden hiç korkmıyarak soğukkanlılıkla:

— Ortada deli olacak ne var, bilmem ki... demesi Zizi'nin fena halde garibine gitti.

— Ah, hanımefendi! Siz çok katı kalpli, çok can yakıcı bir kızsınız.

Zizi:

— Tam buldun işte. —diye düşündü.— Sara Abla mı can yakıcı? Ne münasebet? Sen annemin eline bir düşmeliydin de o zaman gününü görürdün, Subay Amca...

— Niçin katı kalpli, can sıkıcı olayım?

— Hâlâ niçin diye soruyorsunuz, öyle mi? Beni öldürdüğünüzü görmüyor musunuz?

— Vay! Sara Abla Subay Amca'yı öldürüyor ha?

Böyle düşünmekle beraber Zizi bunu mânasız buldu. Çünkü odada gürültü, patırtı hiçbir şey yoktu. İnsan sessiz sadasız öldürülür mü? Bu da yalanın kuyruklu!

Vaziyetten emin olmak için başını paravananın altındaki aralığa yaklaştırdı, odaya baktı. Kimsenin kimseyi öldürdüğü yok. Sara Abla kanapeye kurulmuş. Subay Amca ayakta. Başı önüne eğilmiş. Eline tesadüfen geçirdiği bir saç .suyu şişesiyle oynuyor.

Zizi annesiyle aralarında cereyan eden lāvanta şişesi hâdisesini hatırlayarak Subay'a için için ve yürekten tavsiye etti:

— Amca! Nene lâzım? Bırak şeyi yerine!

— Ben mi sizi öldürüyorum? Niçin böyle söylüyorsunuz, teyemenim?

— Niçin böyle söylediğimi tahmin edemiyor musunuz?

Sara, boynuna altın zincirle geçirilmiş madalyonu sinirli sinirli çevirmeğe koyuldu.

Zizi:

— Aman ne güzel döndürüyor! —diye düşündü.— Saradan çıktıktan sonra ben de tecrübe edeyim, becebilecek miyim...

Artık ölümünü yavaş yavaş unutmaya başlamıştı. Beyninde yeni yeni plânlar doğuyordu. Bir düğme alıp ipe geçirecek ve teyzesi gibi o da döndürecek: Fırrrr...

- 3 -

Zizi'nin akıl erdiremediği bir şey varsa o da ablasının yaptığı bu marifete Subay Amcasının nasıl olup da dikkat etmediği idi.

Subay, iki elini göğsüne bastırarak:

— Tahmin edemiyorsunuz! diyor-du.

Sara Abla, madalyonunu kucağına koydu. Ve:

— Hayır! diye cevap verdi.

— Sizi dünyada herkesten, her şeyden fazla sevdiğimi nasıl tahmin edemiyorsunuz; bilmem ki?...

Zizi vaziyeti derhal kavradı:

— Hah, işte hakikaten delirmeye başladı. Bak, bak! Diz çöktü. İnsan eğer aklını kaçırmasa durup durduğu yerde kanepenin onunde diz çöker mi?

— Gece gündüz sizi düşünüyorum. Hayaliniz daima gozunun onunde... Söyleyin! Sız... Sız... Sen de beni seviyor musun?

Zizi:

— Hoppala! diye düşündü. «Siz» ken «sen» oldu. Ne ayıp. Annesi Subay Amca'ya her önüne çıkana «sen» demenin ayıp olduğunu öğretmemiş galiba...

— Söyle... Sevmiyor musun, söyle?

Sara Abla, yüzünü elleriyle kapatarak:

— Evet, dedi.

— Yalnız beni, değil mi? diyerek; Subay, genç kızı elinden yakaladı. Benden başka kimseyi sevmiyorsun değil mi?

— Hayır. Yalnız seni.

Zizi kulaklarına inanmadı:

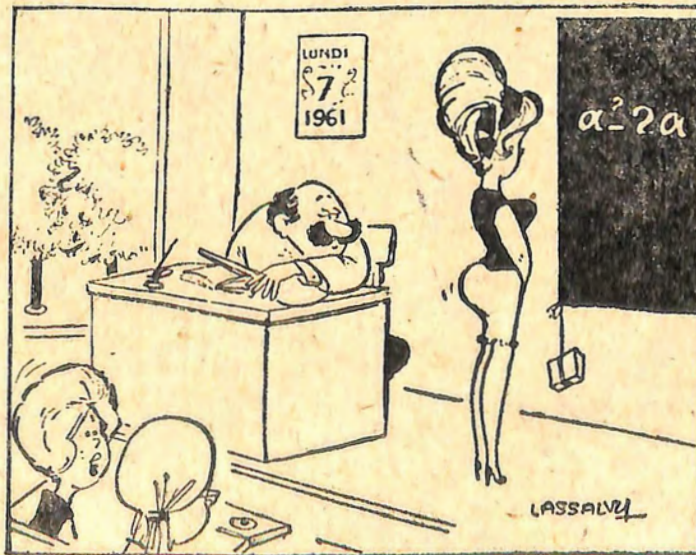
— Ya? Yalnız onu ha? Peki ama Zizi'yi? Babamızı, annemizi? Sen bir daha «öpeyim Zizi'ciğim!» diye zor yanaşırsın bana.

Sara Abla ayağa kalktı:

— Eh, artık gidelim, dedi. Burada çok kaldık. Sonra elâlem ne der? — Saracığım! Cicim! Senin için hayatımı feda etmeğe hazırım.

Bu söz Zizi'nin hoşuna gitti. Geniş çocuk hayaliyle o kahramanca hareketlerden pek hoşlanırdı. Gözleri önünde bir tablo canlandı. Genç subay elleri arkasına bağlı, idam yerinde diz çökmüş, kırmızı elbiseli bir cellât, kocaman baltasıyla bekliyor. Amca cesaretle haykırıyor:

«Sara! İşte senin için hayatımı feda ediyorum.»

— Her derste bunu kaldırıyor!...

Abla cevap veriyor:

«Et bakalım da nasıl edersin, görelim.» Ve: Pat! Kafa bir tarafa yuvarlanıyor. Cellât, kollarını göğsünde çaprazlayarak kahkahalar atıyor.

Sara Abla:

— Vallahi utaniyorum, dedi. Aca-ba bir gün sizinle evlenecek miyiz?

— O mesut günü tasavvur etmek bile ayrı bir saadet. Düşün bir ke-re: Düğünümüz olacak, çocuklarımız olacak.

Sara:

— İnşallah, inşallah! dedi. Fakat artık gidelim.

— Gideriz. Fakat gitmeden önce, ah, ne olur Saracığım, seni bir ke-recik öpsem!

— Olmaz, olmaz! Bunu aklından çıkar.

— Seni bir kere öpeyim, sonra gi-deriz.

— Allah aşkına bırak beni.

Zizi:

— Ne nazlanıp duruyorsun? diye mırıldandı. Şimdiye kadar öpüşür-dünüz, olur, biterdi bile. Beşikteki kardeşini lüzumlu lüzumsuz boyuna öper durur da şimdi kırıyor.

— Bir kere öpeyim. Bir kere öp-mek için hayatımın yarısını verme-ğe razıyım.

Zizi, Subayın Ablasına sarıldığını, dudak dudağa geldiklerini ve sudan çıkmış balık gibi çırpındıklarını gör-dü.

Bu manzara biraz fenasına gitti. Ne münasebetsizlik böyle. Alay ol-sun diye başını paravananın altın-dan çıkarıp ve sesini apartman ka-pıcısının gibi kalınlaştırdı:

— Heceey! Ne yapıyorsunuz ora-da? diye haykırmak istedi.

Lâkin Sara Subayın elinden kur-tulup kaçtı.

— 4 —

Zizi yalnız kalınca ölmekten vaz-geçip ayağa kalktı. Etrafı dinleme-ğe başladı.

— Çatal bıçak sesleri geliyor. Kah-valtı ediyorlar da beni çağırıyor-lar. Aman yarabbi! Kimsenin aklın-dan beni çağırarak geçmiyor.

Nihayet annesi:

— Zizi! diye haykırdı şükür! Ne-redesin, Zizi? Gel çay iç.

Zizi koridora çıktı. Suratı asık, yampiri yampiri annesine doğru yü-rüdü.

— Şimdi benden af diler! diye dü-şündü.

— Neredeydin Zizi? Çayına süt ko-yayım mı?

— Vay! Lâvanta şişesini unutmuş bile. Eh, o unuttuysa ben de unut-tum. Ne de olsa kahvaltıya beni ge-ne o çağırırdı.

Bir lâhza bir şeyler düşündü. Ve ansızın yüksek sesle:

— Anneciğim! Beni öpsene! dedi.

— Neden icap etti bu böyle? Bu ne muhabbet?

Zizi annesiyle öpüştükten sonra yerine döndü. Omuzlarını kaldırarak:

— Allah Allah! diye düşündü. Bun-da hayatımın yarısını verecek ne var? Hay aptal Subay Amca hay.

Çeviren: VA-Nû

40 YAŞINDA

Akbaba gelecek sayısında kırk yaşına basıyor. Bu mutlu yıl-dönümümüzde, bize yaşama gücünü veren sevgili okuyucuları-mızın huzuruna sekiz sayfa ilâveli bir özel sayı ile çıkacağız.

Bu sayıda «Kırklamalar» başlığı altında, duygu ve düşün-ce dünyamızın Başta Sayın İsmet İnönü olmak üzere ondört ünlü imzasını bulacak, Akbaba ve mizah edebiyatı üstüne fikir-lerini okuyacaksınız.

Yine gelecek sayımızda:

İki yeni roman

Su iki romandan biri Sermed Muhtar'ın geçmiş yılların aşk ve eğlence hayatını canlandıran bir şaheseridir. Öbürü Turhan Selçuk'un yeni çizgi romanı: Komiser Osman.

Düğün Gecesi Esrarı!

Penbe maşlahlı Hanım!

Sermed Muhtar Alus

Türk edebiyatında, artık benzeri kalmayan büyük bir ro-mancı vardı: Sermed Muhtar Alus...

Eski İstanbul'u konakları, yalıları, köşklere ve eski zengin-leri, eski güzelleri, eski çapkınlarıyla içinden tanıyan bir yazardı.

Adı, bugünün gençliğine büsbütün yabancı olan Sermed Muhtar Alus'u, hele Türk mizahı asla unutamaz. Eserlerinde, yakın geçmişin bütün güzellik ve çirkinlikleri ölümsüz bir canlılıkla yaşar.

Akbaba, gelecek sayısında bu ünlü sanatçımızın en güzel ese-ri «Penbe Maşlahlı Hanım» ı okuyucularına sunmaya başlayacaktır.

Penbe Maşlahlı Hanım, elli yıl önceki İstanbul'un bütün pa-şalarını ve paşazadelerini aşıyla yakıp tutuşturan bir güzeldir. Bu romanda, çarşaf, peçe ve maşlah içindeki kadının hayatını bütün incelikleriyle tadacak, eski Kuşdili, Fenerbahçe sefa-larını, saz âlemlerini, harem - selâmlık eğlencelerini yaşayacak ve o geçmişi yılların ünlü paşalarını, meşhur güzellerini, gönüller av-layan kantocu kızlarını, hânende ve sâzendelerini tanıyacaksınız.

Penbe Maşlahlı Hanım, hem yakın geçmişin en güzel roma-nı, hem de en canlı tarihidir. Ne bu romanı, ne bu tarhi, bugün yazacak başka bir kalem yok... Akbaba, sevgili okurlarına bu eşsiz eseri sunarken, Sermed Muhtar Alus'un büyük hâti-rasını gönül dolusu saygılarla selâmlar.

Gelecek sayımızda!

— 18 —

Alvin elini uzatmıştı bile. «Meşhur muharrirlerle tanışmak istiyorum. İsmim Alvin Wiggs.»

Mike, Alvin'in eline sarılmasına müsaade etti, bu arada müstehzi nazarlarla da Caroline'e bakıyordu. Genç kız derin bir nefes aldı. «Bu bey de F. Scott Fitzgerald.»

Alvin, «F. Scott Fitzgerald,» diye tekrarladı. Yüzü yavaş yavaş aydınlandı. «Mektepteysenizi okumuştuk biz... Siz bin dokuz yüz yirmi seneleri hakkında yazıyorsunuz, öyle değil mi? Tanıştığımıza çok memnun oldum.»

Mike, «Ben de öyle,» dedi. Bir Alvin'e, bir Caroline'e bakıyordu.

Alvin atıldı. «Biliyor musunuz, ben sizi öldü zannediyordum. Ne fena değil mi?»

Mike ciddi bir tavırla cevap verdi. «Rezalet! Bana böyle bir şeyi itiraf etmekten utanmalısınız! Ben incittiniz.»

Alvin, «Affedersiniz,» diye özür diledi. «Size bir içki ikram edeyim. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum.»

Mike barmen'e içki getirmesini işaret etti, Caroline onun buranın gedikli müşterilerinden olduğunu anlamıştı. Acaba Mary Agnes'in bahsettiği Üçüncü Caddedeki barlara ne zaman gidiyordu? Herhalde gece yarısından sonra...

Mike, «Birbirinizi eskiden beri mi tanırırsınız?» diye sordu.

Caroline, «Bu akşam tanıştık,» dedi. «Bir ahabap vasıtasıyla.» Mânalı mânalı Mike'a baktı.

Alvin memnun memnun bağırdı. «Ne şans değil mi?» İçkisini içti, sonra boğuk bir sesle mırıldandı. «Pardon...» Yüzünde mesut bir tebessümle yalpalıyarak tualete doğru yürüdü, bu arada birkaç kişiye de çarptı tabii.

Caroline içini çekti. «Tahammülüm kalmadı artık! Kalmadı!» Mahçu biyetine rağmen, Mike'i gördüğüne sevinmişti. O anda Mike ona aklı başında bir insan gibi gelmişti. Gülmeğe başladı.

Mike merakla sordu. «Bir ahabap vasıtasıyla tanıştınız demek? Nasıl oldu bu iş?»

«— Senin başına gelmedi mi? Eş dost insanı evlendirmeye çalışırlar.»

Mike, «Hayır» dedi. «Çok şükür benim başıma böyle şeyler gelmedi. Ben on sekiz yaşındayken evlendim de ondan. Hoş, kimse beni evlendirmeyi istiyecek kadar tanımıyor veya sevmiyordu... Bu, Port Blair'e mahsus bir vahşet olmalı.»

«— Yo.»

«— Onun elinden nasıl kurtulacaksınız? Bir şey olmasın?»

Caroline, «Hepsi benim kabahatim,» diye cevap verdi. «Onun içki içmesince ben sebep oldum. Onun içki içer içmez bir aslan kesileceğini nereden bilirdim. Şimdi o benim mesuliyetim artık. Onu sağ salım trenne bindirmem lazım.»

«— Onun sana itina etmesi lazım değil mi? Eğer bunu yapamıyorsa, onu bırak kaç.»

«— Ama bu düşüncesizlik olur.»

«— Ya? Onun seni yemeğe çıkarıp da bu şekilde hareket etmesi düşünceli olduğuna mı delâlet ediyor?»

«— Bu elinde değil ki. Onda aşâklık duygusu var. Ben de zavallıyı korkuttum.»

Mike güldü. Hem de samimi, bütün yüzünü aydınlatan bir tebessümle.

Caroline bir an karşısında bir yabancı varmış gibi bir hisse kapıldı. Mike «Sen herkes için mâzeretler uyduruyorsun,» dedi.

Genç kız bunun bir iltifat olup olmadığının emin değildi. «Bu o kadar fena bir şey mi?»

«— Kendin için fena.»

«— Neden?»

«— Eğer, uygunsuz birinden hoşlanırsan, kendi kendine peri masalları okuyup, onun şu veya bu olduğunu söyleme. «Yardıma ihtiyacı var, zavallı, onu bu hale ben soktum,» deme... «Kendi kendine onun uygunsuz olduğunu itiraf et, fakat bahaneler uydurma.»

Caroline başını kaldırdı. Alvin bembeyaz kesilmiş çehresiyle onlara doğru geliyordu. Genç kız adamı unutmuş olduğunu farkettiler. Sonra Mike'a, «Bu da iyi,» diye cevap verdi. «Fakat Alvin'le alakası yok... O kaza hayatıma giren, bu gece de tekrar hayatımdan çıkacak olan biri...»

Mike başını salladı. «Ben Alvin'i kasdetmedim. İleride hoşlanabileceğin birinden bahsediyorum. Daha yakın birinden.»

Bunları söylerken dikkatle Caroline'in yüzüne bakıyordu. Genç kız titredi. Fakat bu korkunun değil de heyecanın, bilinmiyenin sebep olduğu bir titremeydi.

«— Kim?» diye sordu. «Kim?»

Mike, «İyi ki Alvin kadar sarhoş değilim,» dedi. «Yoksa sana söyler ve rezil olurudum.»

Caroline hayretle Mike'in yüzüne baktı. Sonra Alvin yanlarına gelerek neşeli bir tavırla aralarına girdi. Fakat Caroline'in düşüneceği bir şey vardı artık. Bu da kâfiydi. Genç kız kendi hislerine şaşıyor, kalbini bir sıcaklık kaphıyordu. Ashında Mike ne

Genç Kız

Yazarı:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

söylemişti? Hiç. Fakat bir bakıma Mike bir hayli şeyi açıklamamış mıydı?

Eve dönerken, trende Alvin'in yanında oturup, pencereden dışarıyı seyredermiş gibi yaparken de yine Mike'i düşünüyordu. Mike ondan bir hayli büyüktü. Yorgundu, sukutu hayale uğramıştı. Muhakkak ki mâzisinde Caroline'in şefkatini, merhametini uyandıracak bir şey vardı: Bir sukutu hayal... Bir muvaffakiyetsizlik... İşte Mike da onu bu yüzden ihtarda bulunmuştu. Merhamet, şefkat duymaması için... Bundan emindi Caroline. Fakat bu ihtardan dolayı da genç kızda bir reaksiyon başlamıştı. Caroline, «Bana karşı arkadaşça hislerden daha fazla bir şeyler de duyuyor olmalı,» diye düşünüyordu. «Yoksa ihtar etmezdi,» Mike'la aralarında bir aşkın doğması çok garip bir şeydi, buna rağmen bu genç kıza tabii de geliyordu.

Üniversiteden mezun olduğundan beri gezdiği çocuklarla, Mike'i mukayese etti. Kendisi kadın, onlar erkek olduğu, her iki taraf da birbirinden bir şeyler istediği için, onlarla arasında bir mânia vardı. Bu bir nevi çocukça rekabetti. Halbuki Mike'la, o erkek kendisi de kadın olduğu için vaziyet bambaşkaydı. Her ikisi de birbirlerine bir şeyler verebileceklerdi. Caroline ondan korkmuyordu. Genç kız için tehlikeli bir şey, insanın kalbini kırarak bir şey demektir. Halbuki Mike'la münasebetlerinde böyle bir şey mevzu bahis olamazdı, Caroline için bir tehlike yoktu. Görüşlerinin değişebileceği, kafasının Mike'inki kadar ihtiyarlıyacağı tehlikesi Caroline'e o anda çok uzak gözüküyordu.

★

— 5 —

GREGG

Gregg Adams, düş yapıyor ve bir taraftan da şarkı söylüyordu. Hayatından memnundu. Daha doğrusu o akşam canı sıkılmıyordu. Gelecek hafta radyoda başlayacak seri piyeslerden birinde ufak bir rol bulmuştu. Kendisine daha mühim roller vereceklerini de vâdetmişlerdi üstelik. Tabii her zamanki gibi Gregg on üç, on dört yaşlarında bir kız rolüne çıkacaktı. Bebek sesli, tahammül edilmiyecek kadar tatlı bir kız... Bir türlü kurtulamadığı o hafif batılı aksanının da faydası oluyordu doğrusu.

Gregg o akşam tiyatro mektebinde beraber okuduğu, yarı plâtonik arkadaşlarından Tony ile bir partiye gidecekti. Tony ile birbirlerine borç para verir, bedava içki ve yiyecek olduğu için de birlikte partilere giderlerdi. Genç adam ondan küçüktü, başını salladığı zaman gözlerine kadar düşen uzun saçları vardı. Konuştuğu zaman da anlaşılmaz bir

şeyler mırıldanırdı.

Gregg karmakarışık gardrobunda çok sevdiği fakat unuttuğu kırmızı bir elbise buldu. Bu tam partiliği doğrusu. Kırmızı elbise giymiş, sarışın bir kız bir partide tanıştırılmağa lüzum görmeden herkesle konuşabilirdi. Hoş bu partide canını sıkımayacak biriyi tanışacağını da zannetmiyordu ya. Oraya gitmesinin sebebi içki ve yiyeceğin bedava ve bol oluşuydu... Bir de yalnız kalmamak için oraya gidiyordu Gregg. Apartmanda yalnız kaldığı zaman o korktuğu boğucu sıkıntının yavaş yavaş üstüne çullandığını hissedirdi. Bir an evvel her şey iyiyken, biraz sonra müthiş bir ağırlık göğsüne çökenir, onun nefes almasına da mân olurdu. Gramafonda caz çalmanın, ucuz vermutun ve arkadaşlarının telefon etmenin biraz faydası oluyordu. Fakat bunların fiçiri de kâfi değildi. Yatağın yanındaki lâmbanın çizdiği ışıktan dairenin ötesinde bekleyen gölgeler, o telefonu kapar kapamaz yanına sokulurverirdi.

Bazen kedisi yanına gelerek, bacağına sürünür, o zaman bu küçücük hayvana bakan genç kız fevkalâde bir muhabbet duyardı. «Küçücük benim!» Uyurken hareket eden kirdan kadar ince kaburgaları Gregg'e, herkesin, hatta kendinin hafasının içinde bile bambaşka bir dünya olduğunu hatırlatırdı. O zaman Gregg kendini daha az yalnız, daha az sıkıntılı hisseder, isim veremediği o şeye karşı duyduğu korku da azalırdı. New York'da kilitli kapının arkasında ölebilirdin, kimsenin haberi bile olmazdı.

Tony mutadı veçhile bir saat geç geldi. Fakat Gregg kendisini o kadar yalnız hissetmeğe başlamıştı ki, genci görünce bayağı sevindi. Tony, «Hey» dedi. «Ben bu elbiseyi hatırlıyorum.» Eğilerek Gregg'i yanağından öptü.

O zaman Gregg mahcubiyetle elbiseyi Tony ile yattığı ilk ve son gece giymiş olduğunu hatırladı. Tony elbiseyi bu yüzden hatırlamıştı. Yine aynı sebepten Gregg elbiseyi dolabının bir köşesine tıkmıştı. O unutmak istediği bir gece ve elbiseydi. İnsan bazı aşklarla ancak bir defa sevişebilir, bir tek defa, ondan sonra onları görmeği bile istemez. Bu onların düşünceli ve tecrübeli olmamasından değildir tabii. Bilâkis ekseri onlar hem düşünceli ve hem de tecrübelidirler. Fakat onlar birbirlerine yalnızlık, korku, merak, şehvet ve bu defa hakikaten güzel bir şey keşfedecekleri düşüncesiyle sarılırlar. Sabahleyin ise ortada sadece karışık çarşaf, yatağın kenarında tersine dönmüş bir tabla vardır. Aşk denen şeyi ise yine bulamırlardır.

(Devamı var)

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA
ÇİZEN: BÜLENT SEREN
18

NE ÇIKAR CANIM BUNDAN?

SEVİN VAPURDA AMCASININ BİR AHBABINI GÖRMÜŞTÜ...

NE ÇIKACAK? İZMİR'DE DÖNÜNCÜ AMCAMA SÖYLER...

NE ZAMAN DÖNECEK İZMİR'E? BİZ O ZAMANA KADAR EVLENMİŞ OLURUZ...

AAA... DERHAL GELİR İSTANBUL'A AMCAM...

BUYURSUN... NEREDE BULACAK SENİ?

BEN JALE'DE KALACAGIM... TAHMİN EDER O...

NEDEN JALE'DE KALİYORMUSUN?

OTELLERİ KATİVEN İSTEMEM... HEM ORALARDA DA GELİR BULUR BENİ O...

DÜŞÜNDÜĞÜN SEYE BAK. İSTANBUL'DA GİZLENECEK YER Mİ YOK? BİZDE KALIR SIN!

KATİVYEN!

NEDEN CANIM? BİZİM EVİ BEKÇİ KÜLÜBESİ Mİ ZANNEDİYORSUN? BEN SENİN RAHATINI TEMİN EDERİM SEVGİLİM!

RİCA EDERİM, BENİMLE BU ŞEKLİDE KONUŞMAYINIZ...

MÜSAADE EDER MİSİNİZ, BEN HULÜSTİ BEYİ BİR GÖRÜP GELEYİM?...

HOPPALA! NE OLDU BU KIZA YAHU? VİSKİ DE YARAMADI...

KİM HULÜSTİ BEY?...

DEMİN BURADAN GEÇEN ADAM: BABAMIN ARKADAŞI!...

SEVİN, KISA BİR MÜNAKAŞADAN SONRA HULÜSTİ BEYİ GÖRMEK ÜZERE KALKTI. SONRA NEDENSE CAYARAK, YATMAYI TERCİH ETTİ...

ALLAH ALLAH, BİRŞEYLER OLDU KIZA... NEYE SIKILDI, KİME KIZDI?.. ANLAŞILMIYOR Kİ!

BEN KAMARAMA GİDECEĞİM!

OLCAK AYINDA BULUNDUĞUMUZA BİN SAHİT İSTER... HAVANIN LETAFETİNE BAK!.. ŞİMDİ YANIMDA OLSAYDI...

GÜVERTEYE SIKTIM.

SEVİYOR MUYUM YOKSA? KIZ BU ZAFİMİ ANLAYIP TA MI ŞİMARDI ACABA?..

SAYI İLE KENDİNE GEL ASLANIM, BİR... İKİ... OOO...

NE ARIYORSUN SEN BURADA?..

PATATES Şövalyeleri

— 40 —

Noter çekinerek:

— Yurdunda da gene kodese mi gitmek niyetindesiniz? diye sordu.

Filimario gülerek:

— Bilmiyorum, dedi.

— XXI —

Yat, Nevaslippe'e gelince ilk inenler Giorgino ile Ketty oldu. Kaptan, iki nişanlıyı o saat bırakmadan önce, Ketty'nin pasaportunun çıkardığı güçlükleri bir kaç bin dolar karşılığında ortadan kaldırmak zorunda kaldı.

Noter ile iki tanık evlerine gitmek için bir dakika bile beklemediler.

Noter Fil'den izin istemeden önce ciddi ciddi:

— Daima emrinize hazırız, dedi.

Fil de ciddi ciddi kabul etti.

Bundan sonra çıkma sırası Sett'e geldi. Seninki Filimario'yu kucaklayarak başladı ağlamağa.

En son, peşinde Clotilde olduğu halde, Filimario ağır ağır indi. Artık Clotilde'in sesi bile çıkmıyordu; dehşetle müthiş bir düşünce kuruyordu. Fakat Filimario zevk sahibi bir insandı.

Filimario'nun cebinde pek az para vardı: Ketty'nin sigaralarla birlikte vermiş olduğu dört yüz dolar. Bunları bozdurdu ve gidip otelde uyudu. Bu dört yüz dolar sanki kaç gün dayanırdı?

Ya sonra? Sonra Hintyağını içmesi gerekecekti. Gülünçtü bu. Anyığın Dublê soyundaki tek mil inatçılıkları ilham ediyordu.

de gene o kadar gülünçtü ki! Nenesi ne demeğe bu kadar saçma bir hikâye uydurmuştu? İçmemesi

Filimario içinden:

— Ya bu küçük aptal kız? diyor. Kim böyle bir maceraya girmesini istedi ondan? Kimse gelip kendisini karşılamadı.

Son derece acı bir, iki, üç, dört gün geçti. Beşinci günün akşamı, vaslippe'in havası Filimario'ya, bir Filimario kendini tesadüfen Troll otelinin önünde buldu.

Filimario:

— Dışarı çıktığını görmek isterdim, diye düşündü. Kim bilir bu enayi kızın başına gene ne geldi?

Olacak bu ya, Clotilde dışarı çıkmadı. Bu sırada kızcağız Ketty'nin kucagında gözyaşı dökmek üzereydi ki, Ketty başını sallıyarak:

— Zavallı yavruçuk! diyordu. Bir adamın neden bu kadar hayvan olduğunu düşünüyorum.

★

Temmuz, Ağustos, kim bilir? Belki de Eylül gecesi idi. Ne olursa olsun, güzel bir gece idi. Nevaslipp'in büyük parkı sessizdi ve in-cin top oynuyordu ve incecik dallar al gök-

yüzünü dilim dilim bölüyordu.

Bu sefer kader, Clotilde'i çağırdı. Rastlaştılar. Clo Ketty'ye rastlayacağını sanıyordu; Fil Ketty'ye rastlayacağını umuyordu. Filimario'nun cebinde iki frank vardı ve Clotilde'in dudaklarında alaylı bir gülümseme görür gibi oldu. Clotilde'in yüreği cız etti ve o da, o da, Fil'in dudaklarında alaylı bir gülümseyiş sezer gibi oldu. Babalarının arpa tarlalarını çiğnemişler gibi selâmlaştılar.

— Hayırlı akşamlar, matmazel Troll.

— Hayırlı akşamlar, mösyö Dublê.

Fil burnu havada:

— Bir gariplik var doğrusu burada; sizi bekliyordum, dedi.

Clotilde burnu havada:

— Ben de öyle, diye karşılık verdi.

Fil o saat eğildi, ters-yüzü döndü ve tez tez uzaklaştı.

EPILOG

Filimario Clotilde ile dünya evine girerken, hepsi orada idi; Giorgino de Lunebelle, Ketty de Lunebelle, ve Amerika'dan dönmüş Pio Pis.

Filimario Hintyağundan altı yüz milyonu bulamamıştı ama, mutluluğa kavuşmuştu. Daha iyi idi bu.

Yeni evliler balaylarını Delfina'da

geçirdiler ve bu olağanüstü bir balayı oldu.

Clo:

— Seni hep sevdim, diyordu

Filimario:

— Ben de öyle ama, sevdiğimi bilmiyordum, diyordu. Bunu biraz geç anladım ama, pek geç değil.

Uzun uzun dolaşmalardan sonra, tekrar Nevaslippe'e döndüler ve mösyö Troll'un kendilerine bağışladığı koca konağa yerleştiler.

EPILOGLARIN EPILOGU

Bir sabah Filimario, yatağında tembel tembel dalga geçip dururken, çiçek işlemeli bir robdöşambr giymiş, hanım hanımcık süslenip püslenmiş Clotilde girdi içeri. Güzel bir bahara günü idi ve Clotilde çiçekli bir elbise giydiği gibi, elinde bir tepsi ve tepside de bir kadeh taşıyordu.

Filimario hayretle:

— Bu da nesi? diye sordu.

— Hintyağı: ilkbaharda içmeli. Filimario, ihtiyacın var müthiş buna.

Filimario başını salladı:

Keçi gibi inatla:

— Bu namussuz şeyi içmem ben, dedi.

Clotilde kızardı ve gözleri yaşla doldu.

Acı acı:

— Özur dilerim, diye söylendi. Senin iyiliğin için yapıyordum bunu. Seni kırdımsa beni bağışla.

Filimario, bu iki gözü iki çeşme güzelim yüz karşısında, kendisini dñyanın en alçak insanı sandı.

Heyecandan titriyerek:

— Clotilde, dedi, ver şu kadehi bana.

Clotilde, gözleri korkuyla dolarak şeyi bi imkine verdi.

— Clotilde, bu uğursuz yağa karşı nefretimi bilirsin. Annem sırf içeyim diye bunu verdi ama bu işi şu anda yapmanın neye patladığını Tanrı bilir; öyle olsun....

Gözlerini yumdu, kadehi dudaklarına götürdü ve bir yudumda yutuverdi.

— Hayır, senin yanında, yapamaz, reddedemedim.

Clotilde hafiften bir sevinç çığlığı kopardı ve duvardan yana gerilmiş perdeyi araladı. Noter ile iki tanık ortaya çıktı.

Noter:

— Hintyağı içildi ya, şu andan tezi yok, miraz ta emrinize âmade, dedi.

Filimario kızgın kızgın Clotilde'e baktı ama, kadıncağız bizimkine ya-vaşça:

— Senin sırf bu uğursuz Hintyağını içmemek için benimle evlendiğini düşünürken ne kadar acı çektiğini bilseydin...

Filimario omuzlarını silkti:

— Nihayet korkunç değilmiş, iyi gelecek bu yağ bana: anacığımın hakkı varmış.

VE SON EPILOG

Clotilde Fil'i ateşli ateşli kucakladı ve içinde annesinin kendisini beklediği arahğa doğru sürükledi kocasını.

Güle oynıya:

— Anneciğim, dedi, iş tamam. Tanrı'ya şükürler olsun. Bana ödünç verdiğin on beş milyon hemen öde-necek.

Madam Troll:

— On altı milyon, diye düzeltti. Yola çıkarken, on beş milyon gitmişti. Amerika dalgası da bir mıl-vona patladı bana. Ama kızım, bu paralar iyi yere harcanmış oldu.

Clo, boğuk bir sesle:

— İşin en garip noktası da, benim gerçekten âşık oluşum, dedi. Ve bir sabah havası almak için pencereyi açtı.

Gördünüz mü ne hikâye!

Doğuya doğru giden adamın dediği tam şudur: «Deliler var, ama erkek, ama kadın olarak, her yerde deliler var....»

— SON —

YAŞASIN! **PIVALE** den
1000 Lira Kazandık!

5 ADET

İKRAMİYELİ

AŞÇIBASI RESMİNİ
KEŞİP YOLLAYINIZ

1 Adet 1000

4 , , 250

10 , , 100

LİRA KAZANIRSINIZ

P.K. 825 İZMİR

Reklâmcılık — 2344/99

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

İkisi de ölmüş!

Çok samimi iki arkadaşları İki-
nin de birbirlerine methettikleri, fa-
kat tanıştırmadıkları birer sevgilile
ri vardı. Tesadüfen bir gün sevgi-
lilerinin aynı kadın olduğunu öğ-
rendiler. İkisi de o anda birbirle-
rine ağızlarına geleni söyledi, kız-
gınlıkla birbirlerine girecek oldu-
lar. Fakat bunca senelik arkadaş-
lıkları kötü niyetlerine galip geldi,
şöyle bir şey kararlaştırdılar: Biri-
si kadının evine gidecek, öbürü de
habersizce onları bastırarak, ikisi
kavga edip sözde birbirlerini öldü-
recek, kadın hangisine daha çok
acırsa onu daha fazla sevdiği anla-
şılacağı için diğeri kadını ona ter-
kedecek.

Kararlaştırıldığı gibi birisi daha
evvel kadının evine gider, arkadan
öbürü de damlar. Kavga, gürültü
tabancalar çekilir, neticede ikisi de
verlere serilir. Kadın evvelâ birine,
sonra ötekine yaklaşır. Daha sonra
gardrobun kapısını açarak seslenir:
— Gel sevgilim ikisi de ölmüş.

Şinasi TİRKEŞ

#

Mahkemede!

Yargıç sanığa sordu:

— Vekil tutacak mısın?

Sabıkalı kemali cesaretle mey-
dan okudu:

— Tutmayacağım bay yargıç. Ne
zaman tuttumsa içeri ben girdim
onu serbest bıraktılar...

Hazreti Süleyman

Vaazında, Hazreti Süleyman'ın
zenginliğinden, ülkesinin genişliğin-
den ve karılarının çokluğundan bah-
sedene vaiz, bir ara:

— Hazretin, dedi, yüzlerce odalığı
ve kırk tane de karısı vardı ve onları
hep kuş südü ile beslerdi..

Bu ara arkalardan bir ses duyul-
du:

— Onlara ne yedirdiğine boş ver,
Süleyman kendisi ne yedi?

Ali Şuuri ÖZAR

#

Rakakaki!

Ömründe hiç incir görmemiş saf
bir adam, incir ağaçlarını göstere-
rek:

— Git, ağaçlardan yere düşenleri
ye, demişler.

Adam gitmiş. Bir süre sonra geri
dönünce sormuş:

— İncir yeşil midir?

— Yeşildir, diye cevap vermişler.

— Yumuşak mı?

— Yumuşak.

— Gözleri var mı?

— Yok.

— Ayakları?

— Yok.

— Zıplar mı?

— İncir zıplar mı hiç, deyince de,
adam ellerini dizlerine vurmuş:

— Tuuu!.. demiş. Desene ben ra-
kakaki yedim.

Meğer incir diye kurbağa yemiş va-
vallı.

Zeki İPEKDAĞ

Düşünce!

Genç kız odada yalnız kalın-
ca yanındaki sevgilisine cilvele-
şerek sokuldu:

— Şu anda ne düşündüğünü
söyler misin canım?

Delikanlı dudak büktü:

— Sen ne düşünüyorsan ben
de aynı şeyi düşünüyorum.

Kız bu sefer korkmuş gibi
doğruldu:

— Hele bir tecrübe et. Der-
hal bağırır annemi çağırırım.

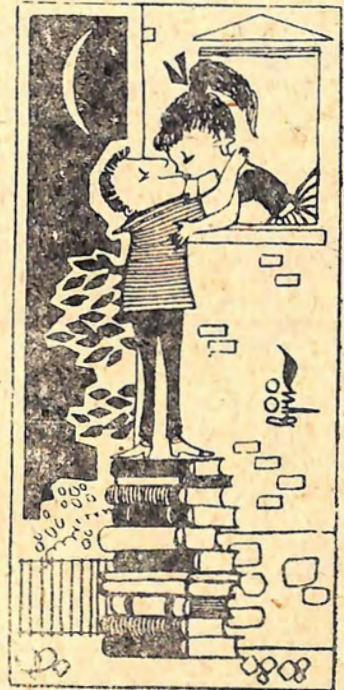
Ender CANITEZ

Milletler Gülüyor

Güzellik enstitüsü

PARİS'İN en meşhur güzellik enstitülerinden birinde berberler bir-
birinden güzel saçlar yapıyorlar, manikür ve pedikürçüler renk
renk tırnaklar boyuyor, masajcılar durmadan çalışıyordu. Pırl pırl
metal taslar içine girmiş kafaları, boyunlarında beyaz bir peçete ile
kadınlar acaip bir yığın teşkil ediyorlardı. Birden kapıda mahcup, ufak
tefek bir adam belirdi; etrafa bakındı, sonra enstitünün direktörüne
doğru yaklaşıp:

— Affedersiniz, dedi; bana pırl pırl, sarı ve dalgalar halinde
omuzlarıma dökülen bir saç yapar mısınız? Karımı kıskandıracağım da!

YAZISIZ

Unutmuş

Marie Chantal, soyunuyordu;
kendisine yardım eden hizmetçi-
sine telâşla:

— Görüyor musun Ellen, dedi;
kombinezonumu bir yerde unut-
muşum!...

Hizmetçi biraz düşündü:

— Madam, dedi; siz en son ola-
rak doktora gitmistiniz orada u-
nutmuş olmalısınız. Telefon ede-
yim!...

— Yok, hayır, dedi; Marie
Chantal; doktora değil dışıye te-
lefon et!..

Üçüncü!

Emekli general M. Gaston meşhur
bir doktora muayene olmağa gitmiş-
ti:

— Doktor, diyordu; birinciye şö-
yle idare ediyorum; fakat ikin-
cide nefesim kesiliyor; üçüncüden
sonra ise diz üstü düşüp bir daha
doğrulamıyorum...

Doktor biraz müstehti:

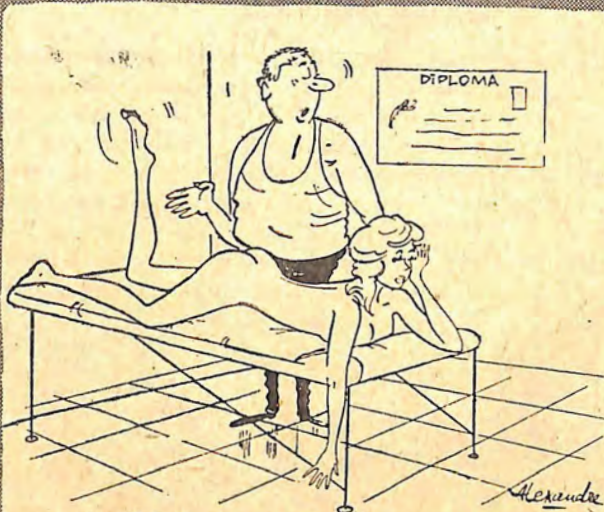
— Siz de, dedi, niçin birincide
durmuyorsunuz?

— Nasıl durabilirim doktor! Ben
üçüncü katta oturuyorum...

— İşte böyle komşucuğum, bizimki her sabah otobüse binip daire-
ye gitmeden önce evde antrenman yapıyor!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ...

-MASAJ İNSANI SAHİDEN ZAVIFLATIR MI ?
-ELBEEET... MESELÂ BUGÜN BEN EN AZ 7Kİ
KİLO ZAVIFLADIM!

-BU İSKARPİNLER TAM AYAĞINIZA
GÖRE... İSTERSENİZ BU GECE BÉ-
NİMLE DANSA GELİP, DENERSİNİZ!

KIZIL ÇİN ALFA-
BESİNDE HARF
İNKILABI:-

DEMOKRASİ

İSTİKBAL

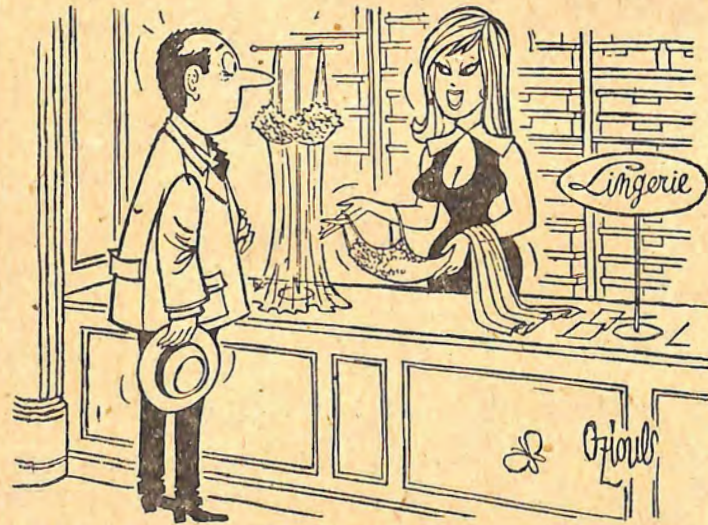
SULH

DOSTLUK

SOSYALİZM

-EN ŞEFFAF, EN İNCE GECELİĞİMİZ BU...
-BİR TECRÜBE. EDER MİSİNİZ ?

-BUNLAR DA SONBAHAR
MODELERİMİZ ...

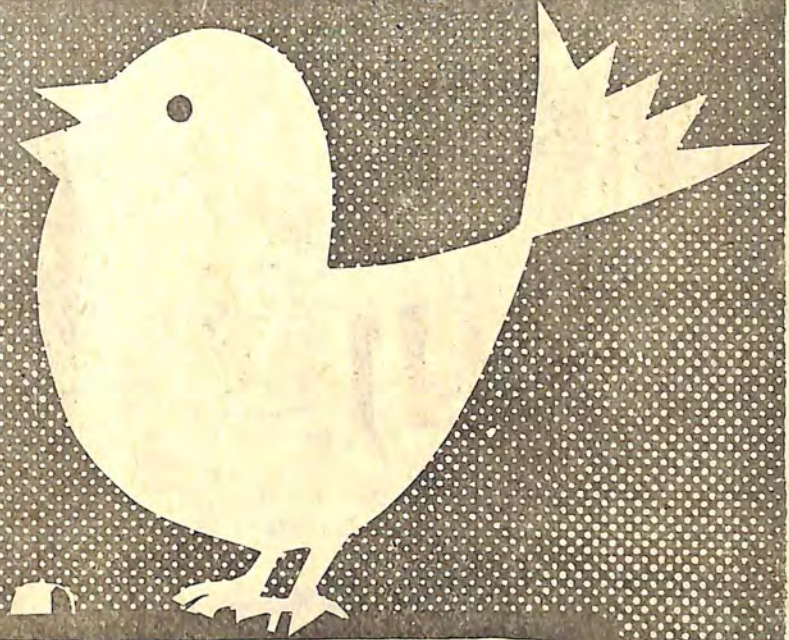

-BEN BU GÜZEL KOLYEME LAYIK OLMAK
İÇİN BİRŞEY YAPMADIM KI...
-YAPARSIN SEVİLTİM, YAPARSIN...

-KONU BERRAT...KONUŞMALAR TATSIZ...
DEKORLAR BOZUK... FİLMİ BEĞENDİR-
MEK İÇİN SENİN ÇIRCIPLAK SOYUN -
MANDAN BAŞKA ÇARE YOK !

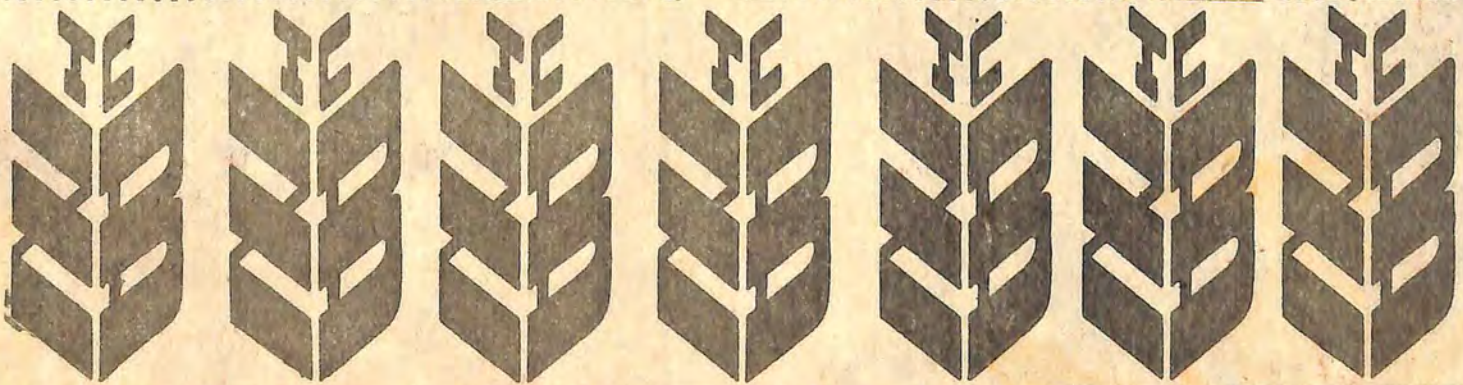
ZİRAAT BANKASI

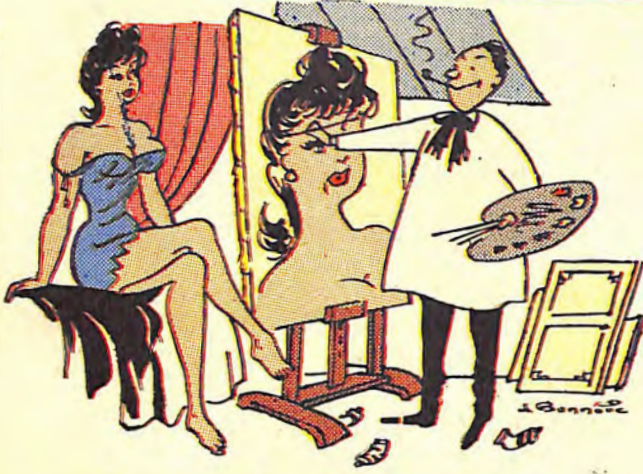
Ziraat Bankasında
tasarrufu olanlara talih kuşu
bir değil bir kaç kere konar.

Her yerde her zaman
ZİRAAT BANKASI

A. Ayhan

Akbaba

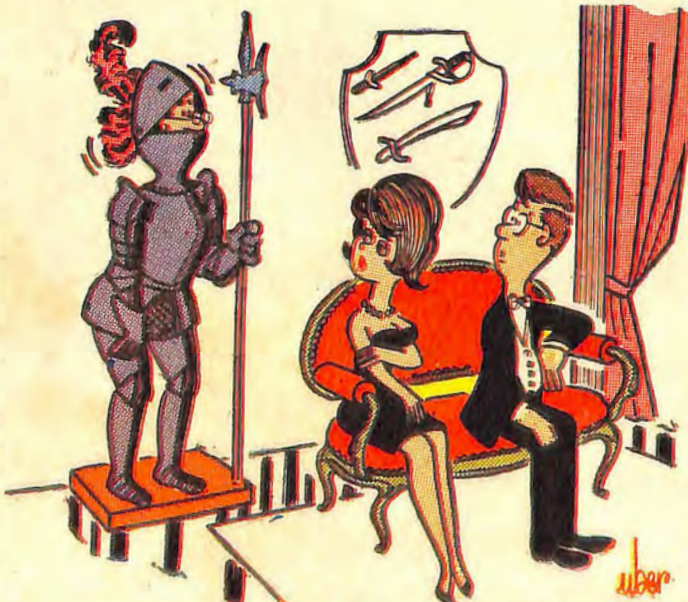
-YARIM MI YAPACAKSINIZ ?
-HAYIR...YARISI DA GECEYE KALSIN !

-NASIL, BAHTİYAR MISIN SEVGİLİM?
-DAHA BELLİ DEĞİL !

-NEYE GÖZLERİNİ KAPİYORSUN ?
-AÇINCA KALBİM ÇARPIYOR !

-RİCA EDERİM BİZİ YALNIZ BIRAK BABA...
BANA EMNİYETİN YOK MU ?..

-ANLAŞILDI HERİF ! SEN GEL BU TARAFYA YAT !